

PRÍTE OTROČICE K MENI!"

KATOLIŠKI MIŠIONI

LAS MISIONES CATÓLICAS

NOVEMBER

S. Angelina v družbi z gojenkami med starinskimi razvalinami v okolici Jeruzalema (Jordan'ja). Spodaj: M. Ksaverija Pire O.S.Urs. na šolski razstavi v zavodu Regina Coeli, Ciengmaj, S'am.

Ob evharističnem kongresu v Münchnu

Kdor je bil na svetovnem evharističnem kongresu v Münchnu ne le zadnji dan, ampak ves čas, mu je vzbudilo posebno pozornost dejstvo, da je bilo misijonstvo svete Cerkve tako poudarjeno. Takoj pri vходу na kongresne prireditve te je pozdravil kakih 8 m visok kvader s propagandno slikarjo in te povabil na misijonsko razstavo, ki je bila ves čas naravnost narpana obiskovalcev, razlagali pa so jo člani in članice raznih misijonskih redovnih družb. V največji prireditveni dvorani je bil tri dni zapored misijonski tečaj s predavanji in domačinskimi pevskimi, glasbenimi, gledališkimi in plesnimi nastopi, ki se ga je udeleževalo ves čas kakih 8.000 ljudi pri popolnoma zasedeni dvorani. Pri jutranji maši otrok v sredo, na malem stadionu, je maševal črnski škof in izmenjaje z množičnim otroškim ljudskim petjem so domačinski zbori peli svoje verske melodije. Zvečer istega dne je bila na ogromnem kongresnem prostoru slovesna otvoritvena pobožnost, pri kateri so bile javne molitve tudi v japonskem, kitajskem, indijskem in ugandskem jeziku. Na zaključni slovesnosti v nedeljo, ki se je je udeležilo milijon ljudi, so pri darovanju nadškofje iz vsega sveta prinesli darove vernikov v pomoč misijonom. Ves čas kongresa si povsod naletel na duhovnike in laike najrazličnejših azijskih in afriških ras, ki so vzbujali ne le splošno pozornost, ampak tudi posebno simpatijo: vsi so jim skušali pokazati katoliško ljubezen v besedi in dejanju.

Hvala Bogu, vsaj dobri katoličani čutijo s Cerkvijo njen misijonski problem, se zanimajo zanj in žele bolj in bolj sodelovati pri njega reševanju. Problem je pa ta: Kristus je vse ljudi odrešil, sadove tega odrešenja pa naj ljudje posredujejo ljudem. Ali tisti od ljudi, ki so sami sadove odrešenja že prejeli in sicer ne le zase, ampak tudi za druge, katoličani, le-ti tudi v zadostni meri drugim posredujejo? Kaj storiti, da se vode iz studenčev Odrešenikovih čim prej speljejo po vsem svetu, do zadnjega pogana, da bo prav vsakemu človeku, ki pride na ta svet, dana možnost, postati otrok božji, brat Kristusov in naš brat v Kristusu? Kako odstraniti ovire, ki se stavijo oznanjevalcem evangelija zlasti danes v toliki meri, posebno v od komunizma zasedenih deželah? Kako pospešiti misijonsko akcijo v tistih deželah, ki so danes še na stežaj odprte Kristusovi Cerkvi, da v njih pravočasno požene dovolj globoke korenine, preden se vrata sejalcem zapro...

Ob vsej tej in še drugačni problematiki sodobnega misijonstva gre dober katoličan vase in se vpraša, koliko on sodeluje pri izpolnjevanju te velike misijske naloge svete Cerkve, osvoboditi svet Kristusu, Kristusa dati svetu. Vprašuje pa naj se tako ne le posameznik, ampak tudi vsaka katoliška narodna skupnost. Slovenski narod je že nad tisoč tristo let deležen sadov Kristusovega odrešenja; koliko te sadove posreduje naprej drugim narodom? Škof Baraga je razumel in čutil misijonski problem in je nad trideset let svojega življenja posvetil izumirajočim indijanskim rodovom okrog velikih severnoameriških jezer. Njegov zgled je že za njegovega življenja mnoge pritegnil na misijonsko polje in še danes je vzorni vzrok slovenskim misijonarjem.

Slovenski misijonarji, ti zastopniki slovenskega naroda na misijonskem polju Kristusovem! Kako lepo je raslo njih število v času med prvo in drugo svetovno vojno! In kako lepo se je organiziralo delo njim v pomoč! Zdaj iz domovine zlepa ne more kdo v misijone in tudi za misijonarje se le težko kaj stori, razen molitve in žrtve. Danes je na misijonskem polju kakih 60 slovenskih misijonarjev in misijonark. Na Japonskem imamo enega duhovnika in pet redovnic, od tega 3 usmiljenke. Na Kitajskem, kjer smo imeli do komunistične nadvlade na celini kakih 20 misijonarjev in misijonark, ni danes nobenega več; pač pa deluje nekaj naših misijonarjev med Kitajci na Formozi, v Hong-kongu in Makao, in sicer trije duhovniki, en misijonski zdravnik in dve misijonarki. V Siamu, v Birmaniji, na Javi in po ostali Indoneziji imamo enega misijonskega brata in kar šest misijonark, od teh 3 uršulinke. V Pakistanu deluje en duhovnik in dve slovenski misijonski zdravnici. V Indiji imamo veliko skupino slovenskih jezuitov, 5 duhovnikov in 5 bratov, dalje skupino salezijancev: 2 duhovnika in 2 brata, pa 5 slovenskih misijonark raznih družb. V Afriki sta v nemirnem Kongu dva misijonska brata lazarista, v Vzhodni Afriki 2 duhovnika in 1 misijonarka, na jugu, v Transvaalu pa imamo večjo skupino slovenskih misijonarjev in misijonark, in sicer 2 duhovnika, 1 brata in 6 redovnic. Če štejemo med misijonarke še 3 slovenske mariborske šolske sestre, ki delujejo na argentinsko paragvajski meji med Čulupi Indijanci, smo s tem navedli domala vse slovenske misijonarje in misijonarke, ki zanje vemo, da danes v misijonih delujejo.

Da ne ostanejo povsem zapuščeni in pozabljeni od rojakov, se zanje zanima Slovenska misijonska zveza v zamejstvu, s sedežem v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi v Lanusu, v Argentini. V tej Zvezi so povezana vsa misijonsko delujoča žarišča med rojaki izven meja Jugoslavije. Imamo jih v Angliji, v Franciji, v Belgiji, na Koroškem, na Tržaškem in Gorškem, v Kanadi, v Združenih državah, v Argentini, v Čile, v Avstraliji in drugod. S pisemskimi zvezami, z molitvijo in darovi skušajo biti v oporo njim, ki te opore tako zelo potrebujejo. Največja skrb pa je, najti našim misijonarjem naslednike, ki bodo poprijeli za oralo, ko oni obnemorejo. Slavní rod slovenskih misijonarjev ne sme izumreti! Tudi Slovenci moramo osvajati

SVET KRISTUSU!

(Govoril na tržaškem radiju L. L. C.M., avgusta 1960.)

P R O M U N D I V I T A

Že nekaj dni sem sem iskala osnovno vez med svetim obhajilom in misijoni. V tišino jutranje maše so odjeknile Jezusove besede iz evangelija sv. Janeza v šestem poglavju: "Pro mundi vita — Za življenje sveta..."

Vsi katoličani smo udje skrivnostnega Telesa, ki mora rasti. Za razvoj vsake posamezne celice in sorazmerno rast vsega bitja v biološkem smislu so neobhodno potrebni proteini (glavna prvina, ki sestavlja meso). Vsemogočni Bog je rekel: "Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta." S tem nas je hotel prepričati, da brez dobrega svetega obhajila ni možna rast Cerkve. Z drugo besedo — misijonsko delo brez sv. Hostije je nemogoče.

Sveto obhajilo ni odmaknjeno dejanje v našem duhovnem življenju. Še manj samo lep dogodek za velike praznike. To so napačna pojmovanja, ki uklenejo evharističnega Jezusa v globino našega srca. Naš Jetnik je in prisi: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!" S takim in podobnim ravnanjem pohujšujemo drugoverce.

Pred leti je v Montepellierju v južni Franciji afriški študent musliman želel biti pri sveti maši. Nekaj ga je vleklo v katolištvo. Vse ga je zanimalo. Posebno pozoren je bil na ljudi, ki so šli med sveto mašo k oltarju. Bilo jih je samo nekaj. Prosil je za pojasnilo. "Ljudje gredo tja, da prejmejo svojega Boga!" so mu razložili. "Tedaj imate tako dobrega Boga, da se potruji do vas in se vam da v hrano. Vi pa ne greste vsi, da bi ga prejeli? Res, ne razumem vas!" Študent je odšel...

Naš Gospod je rekel: "Brez mene ne morete nič storiti!" Nič! To je posebno trdna resnica v misijonskem delu, bodisi na terenu ali v zaledju. Ves apostolat je obrnjen k dušam. Duša pa se ne poboljša niti za pet, še manj pa spreobrne brez milosti. Milost pa izprosimo na kolenih takrat, ko v vsej ponižnosti prosimo kot Zavetnica misijonov: "Gospod, sprejmi mojo ničlo in dodaj tvoje VSE."

Sveto obhajilo nas približa viru Žive vode. Več! Vsemogočni se poniža in pogrezne v naš nič zato, da nam bo vse mogoče v Njem in po Njem. Naj nam da živeti besede svojega oznanjevalca: "Naj se majšam, da bo On rastel!" Resnično sveto obhajilo misijonske duše je tisto, v katerem se stvar da popolnoma osvojiti Velikemu Misijonarju. Potem On izžareva svojo božjo pomoč za rast VSEGA SKRIVNOSTNEGA TELESA; obenem pa nadaljuje odrediščno delo po katoličanu, ki je mrtev grehu in vsemu grešnemu.

Ko prejmemo sv. Evharistijo, smo Kristoforji, se pravi Bogonosci, da ga ponesemo neposredno ali posredno dušam. Kadar bomo v popolni zavesti te milosti, se bo gotovo po Marijini priprošnji tudi za nas in po nas za duše ponovil praznik marijinega obiskanja. Duše, ki so ustvarjene za Boga, bodo pritegnjene k Odrešeniku, kot je železo pritegnjeno po magnetu.

Naše pogosto ali vsakdanje sveto obhajilo je KVAS, ki ga moramo zamesti v testo modernega brezboštva in v moko nekatoličanov. In svet bo postal KRUH božji! Milijarde stradajo Boga. Bodimo most med Tabernakljem in dušami!

MARIJA

Japonščina, odsev japonske duše

O. Vladimír Kos S.J., Tokyo

Vsak jezik je odsev narodovega mišljenja, hotenja, čutenja. Tudi japonščina. Pravijo, da je eden izmed najtežjih govoric; dejstvo je, da še do danes niso mogli znanstveno opredeliti, to se pravi, dokazati neoporečno dokončno izhajanje iz ene izmed obstoječih jezikovnih skupin sveta, n.pr. indijske, ural-altajske, ali polinezijske. Dejali boste, da je japonščina tako zelo podobna kitajščini, da bi pravzaprav ne smeli iskati problemov drugod; pa ni tako. Do petega stoletja p. Kr. so Japonci govorili in pisali (vsaj na kamen) čisto svoj jezik in šele pod silnim kulturnim pritiskom sosedne Kitajske so prevzeli tudi kitajsko pisavo in obogatili svoj jezik z velikim številom kitajskih besed. A od začetka do danes so to delali zmeraj na samosvoj način; zmeraj v skladu z zakoni japonskega jezika in izražanja. Zato ni mogoče reči, da je moderna japonščina konglomerat izviro japonskih, kitajskih ter okoli 600 drugih tujih besed; vse so našle prikladen, urejen, naraven "dom" v ustroju tipično japonskega mišljenja in izražanja. V naslednjem bom skušal navesti nekaj primerov tega tipičnega mišljenja. Čisto pogansko je, brez slutnje in želje nadnaravnega, težje neprestano v (krepostno ali drugačno) veličino jaza. Ko bi mogli na kak način najti srečo na tem svetu. Drugega ni treba.

1. Izraz, ki ga moremo neprestano slišati, je: shikáta ga ná i. Dobesedno bi rekli: P o m o č i n i , po naše pa: Kaj hočeš? Usojeno je.

Slika levo: O. Vladimír Kos, ki je sam napisal tudi spodnjo razlago k njej, kakor tudi k ostalim trem v tem sestavku.

Nekdo me je prosil, da bi me smel slikati. . . v vrtu z nad 2000 vrstami vrtnic — kot neke vrste zoološko zanimivost. Zapad, dá; Bog, ne. A božja milost je močnejša od človeške bede tudi na Japonskem. O, da bi nikdar ne nehala moliti, ti in jaz. Vztrajna molitev premore tudi čudež.

Pod pravimi japonskimi češnjami. Na levi je moj predstojnik misijonske naselbine, P. A. Michel S. J., ki že 25 let deluje med tukajšnjimi reveži. Gospa na sliki je katoličanka; mož ji je pobegnil z drugo ženo. Dekle v sredini je pred pol letom prejelo sv. krst, a njena mati se še zmeraj obotavlja. Imamo še eno platano in nekaj tenkih smrečnih dreves — ostalo je cement, drogovi in plot. A morate priznati — vsaj enkrat na leto je lepo tudi v našem naselju — zaradi črešenj.

Ta izraz uporabljajo ne le v slučaju dejstev, ki jih ni mogoče več spremeniti, marveč tudi dejstev, ki bi jih lahko spremenili, ako bi hoteli. Gre za nizke plače, n.pr. O tem se pogovarjaš s samim delodajalcem dotičnega obrata. Na vse načine skuša opravičiti svoje vsaj deloma krivične postopke. Kakor pripevko slišiš od časa do časa: shikata ga nai. V čemer je vsebovan tudi naslednji očitek: zakaj bi to storil jaz, ostali delodajalci pa ne? Ali pa drug slučaj: mož, ki s pijančevanjem in vlačugarstvom potroši vse, kar bi moral dati za življenje žene in, recimo, treh otrok. Žena skuša rešiti položaj s skoro hlapčevsko dnino (otroke pošlje v našo Dnevno oskrbovalnico); ko pa ji svetujejo, da se posluži bolj učinkovitih sredstev, n.pr. sodnijskega postopka, skomigne z rameni: shikata ga nai. Ali morete spremeniti takšnega moža? Tragika poganov. Zelo malo stvari je, ki bi jih lahko označili s samostalnikom "kismet". Naš Gospod nam je naročil, da molimo celo za spremembo stvari, ki jih je že bil odločil (n.pr. da bi ne bežali na sobotni dan ob velikem obračunu nad Jeruzalemom; spomni se Feničanke, ki je dosegla ozdravljenje svoje hčerke kljub Jezusovi rezerviranosti; spomni se Abrahama, ki je prošil proti likvidaciji grešnih mest). Iskreno priznanje pravega Boga naredi človeka močnega in zmožnega osebno odločitev, brez ozira na to, ali množica okoli njega tudi tako misli in hoče, ali ne. Vera v pravega Boga odpre svet, močnejši od našega čisto-naravnega; svet božje milosti in moči; in ni ga grešnika, ki bi bil tako zloben na tem svetu, da bi milost ne mogla najti "pozitivnega prijema" v njem. Toda: ali moremo prositi Boga za takšno pomoč, kadar Ga ne poznamo odtodaj, nočemo poznati?

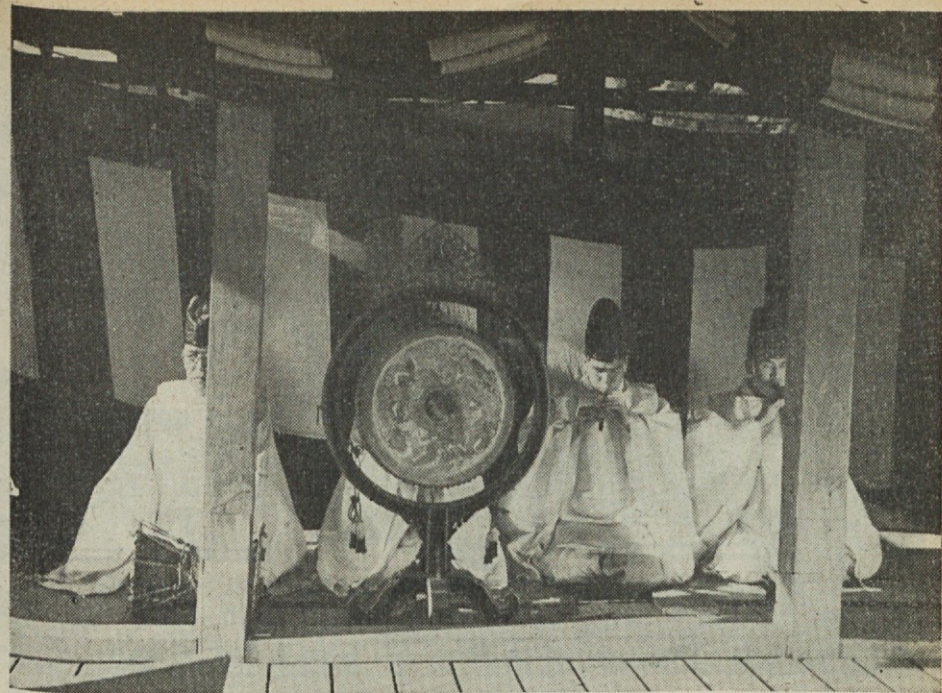
2. Na razne načine pišemo prihodnji čas, a posebne oblike zanj ni. Največkrat je glagolska oblika, ki se je pri tem poslužujemo, nazadnjega pomena: najbrže, verjetno, skušam storiti tako; ali pa enostav-

no glagol, tak, kakršen služi za izražanje sedanjosti. Torej: jutri dam, pridem, iščem; ali pa: verjetno dam, pridem, iščem (kdaj pozneje). Ali je pomanjkanje pravega prihodnjika posledica pomanjkanja pravega idealizma glede bodočnosti? Težnja po obdržanju sedanjosti, ki neprestano beži in se stara in umira? Zdi se, da le človek pozna bodočnost, žival je ne more, in ne rastlina, in ne mineral. Pa morda je neke vrste nujnost poganskega mišljenja, da se osredotoči na otipljivo, prebavljivo, vidno sedanjost; na ideal večne to-stranosti. Napram bodočnosti se čuti ogroženo, izpostavljeno, skoraj nič. In strah pred ničem je silen v japonski duši. Mislim, da se ne motim preveč, ako trdim, da je velik odstotek samomorov na Japonskem posledica tega strahu. Dejali boste: kako je potem mogoče razumeti budistično stremljenje po nirvani, to je po niču? In budistično mišljenje je še zmeraj živo v milijonih srcih na Japonskem... Strinjam se s postavko, a beseda nirvana ne pomeni nič, niti v indijskem jeziku ne, niti v izvirnem Budovem nauku ne. Da, vse, kar pomeni na tem svetu negativnost, ne-srečo, ne-blaženost, vse to v nirvani ni; zato je nirvana absolutna blaženost. Absolutna blaženost jaza, pisanega z veliko, kakor ime Boga.

3. So besede in besedice, ki jih slišimo le iz ust japonskih žen in deklet. Možje in fantje jih ne uporabljajo, iz istega razloga. Zdi se jim pod častjo; ženska ni toliko vredna kot mož. Ta stavek je skrajnosten, in vendar ga je mogoče slišati — skrito ali očitno — tudi v mestu, ne le na deželi. Podoben stavek sem bil slišal sam — od približno sedem let starega dečka... Po vojni so se stvari nekoliko zboljšale, ljudje se bolj zavedajo enakih človečanskih pravic, in vendar. Mnogo Japoncev še zmeraj loči med svojo ženo, ki mu rodi otroke, in — priležnico, ki mu služi v zabavo, oddih in, kakor pravijo, v ljubezen. Menda bo držalo, da je le Kristus vrnil ženi pravo vrednost — in podaril moč, da to vrednost praktično priznavamo. Japonska katoličanka se tega pravilo zaveda; zato ljubi Jezusa tudi z neke vrste naravno hvaležnostjo. Morda se tolike prav iz te hvaležnosti odločijo za popolno "hojo za Kristusom", za samostan.

4 Hvala lepa, po japonsko: arigatô gozáimashita. V resnici pomeni izraz: nekaj izrednega se je zgodilo, ste bili storili; to, kar ste bili storili, ne zaslužim; bil sem deležen velike milosti. In dejansko se razodeva tragika vsebine tega izraza v vsakdanjem življenju. Nekateri se zahvalijo za ure katekizma, za katerega so bili prosili in ob katerem se se morda izkazali navdušene: Hvala lepa! In mislijo pri tem: zanimivo je bilo, izredno, zabavno. Nikoli več se ne vrnejo. Ko bi rabili drugačen izraz, n.pr. kansha shimas, bi zares izrazili hvaležnost; krščanski nauk jim je zares prinesel nekaj dobrega v življenje. Skoraj bi zapisal, da je zmogel resnične hvaležnosti le človek, ki vsaj nekoliko ljubi. Primerjajte s tem še drugo besedo za "zahvaliti se": réi wo iú, po naše: to, kar se spodobi, povedati; svojo zadolžljivost izraziti; priznanje, ki ga vljudnost zahteva, izpovedati. Saj že naravna pamet zahteva, da prejeta dobroto priznamo; nič več. Podobno zadevajo tudi številni vljudnostni in navidez silno ponižni pridevki vsakdanjega govora le površje; ko so izrečeni, se njih govornik vrne v svoj dom srca, v katerem ni nikogar poleg njega, nikogar enake vrednosti. Drugače je seveda, ako so-človek odloča o moji plači, socialni važnosti ali siceršnjem dobičku; kolikor časa in v kolikor odloča o tem, je nagovorjen resnično "ponižno". Bojim se ga.

5. Mnogo izrazov za nemoralnost ali moralno nedopustnost pomeni pravzaprav nekaj, kar je proti pameti, odnosno kar je proti naravnemu

Japonski Shinto svečeniki pri svojih obredih. V prelepem okolju, v globoki tihoti, v dovršenem sorazmerju sten, barve, oblik in kretenj; in vendar, kako prazno! Niti na najbolj enostavno in temeljno vprašanje: ali biva Bog zares?, ne morejo z gotovostjo odgovoriti. In zakaj je tako važno, da priznamo Boga? Morda se jim vprašanja sama zdijo nepotrebna in nespametna. Slepi vodniki slepcev.

toku stvari. To postane posebno očitno v slučaju prepovedi. Ne smeš biti jezen, se pravi: okotte wa ikenai, dobesedno: nikamor ne moremo prav s tvojo jezo, tvoje jeze ni mogoče prav uvrstiti v celotni ustroj ravnanja. Strinjamo se: vsak greh je proti pameti in redu. Toda: ako je mogoče "lepo" uvrstiti greh v vsakdanje življenje... Mislite na takorekoč uža- konjeni splav... V naši četrti je bolnica, in v tej bolnici je zdravnik, ki je pripravljen za skromno vsoto zdrobiti novorojenčku glavo: pred poro- dom vprašajo mater, ali želi otroka ali pa...

6. D ne bom navajal samo temnih primerov: p o j e m " g i r i " sko- raj vsi priznavajo. Dobesedno bi ga lahko prevedli s "tem, kar je v skladu s pravičnostjo". V vsakdanjem življenju pomeni čut obveznosti, čut izpri- čanja hvaležnosti, čut potrebe "revanžiranja". Kakor hitro mi kdo stori uslugo, ustvari "giri". Ali pa: vračam se z enoletnega dela v mestni to- varni, vračam se na deželo. Zaradi tega "giri" bom kupil to in ono za so- rodnike; povezani smo, takšne obzirnosti pričakujejo od mene — četudi bi moral potrošiti polovico prihrankov. Poznam vdovo, ki se zaradi tega "giri" noče vrniti domov; nima dovolj denarja. Navadno pomeni "neizpol- niti zahteve v skladu z giri" isto kot "oznaniti sovraštvo, prezir" ali pa

Budistični tempelj (njegovo ime je navisano z belimi črkami na desni strani vhoda) v čisto japonskem vrtu — podoba živih stvari, ki jim manjka človek. Na pragu stoji, budistični menih je, a vendar ni ta, ki ga pričakujejo, ker ne ve za pot življenja. Pričakovali bi, da se bodo budistični svečeniki najhitreje oklenili Resnice; ali se ne pečajo z duhovnimi stvarmi? Pa ni tako; v kolikor verujejo še v svoj nauk, se ga krčevito oklepajo. Ponekod bi radi postali katoličani — a kako se bodo brez templja preživljali, posebno kadar imajo družino? Je dejal nek bonc, ko sem ga vprašal, ali je bil kdaj bral Jezusovo življenje, zabeleženo v evangelijih; dá, bral jih je, in po njegovem se nič ne ločijo od budističnega nauka... Kdo bo podrl ta najstrašnejši zid, postavljen s človeško voljo? Jezus je dejal, da pri Bogu ni nič nemogoče; v tem je rešitev. Ako Bog hoče...

“priznati svoj finančni polom”. Denar je pač za mnoge, mnoge znamenje osebnosti, značajnosti, brihtnosti, socialne veličine. Hotel sem bil opisati nekaj čisto svetlega, in glejte, spet sem pri sencah. Kakor da bi padale z vsake dobre poganske lastnosti. Na vsak način odtehtajo krepostj slabe lastnosti; a tako čisto človeške so; manjka jim nadnaravnega življenja, na splošno rečeno. V nadnaravni luči bodo na novo zaživele. Skušajmo posredovati pri Stvarniku življenja, da se teh tako ljubeznivih, delavnih in umnih ljudi usmili. Zaradi neumrljivih duš.

Koliko stvari bi še lahko imenovali! Kar sem bil povedal, ni niti en odstotek besed. Pri posameznih besedah nisem hotel navesti učenih knjig, ki bi napisano potrdile. A kolikor mi je znano, knjige z naslovom “Filozofija japonskega jezika”, ni. Zato boste tem lažje opravičili, ako sem se tu in tam zmotil in konkretnost posplošil. Tukaj pravimo temu shikata ga nai...

Slovenski misijonski zdravnici na delu

Murree, Pakistan 5. junija 1960.

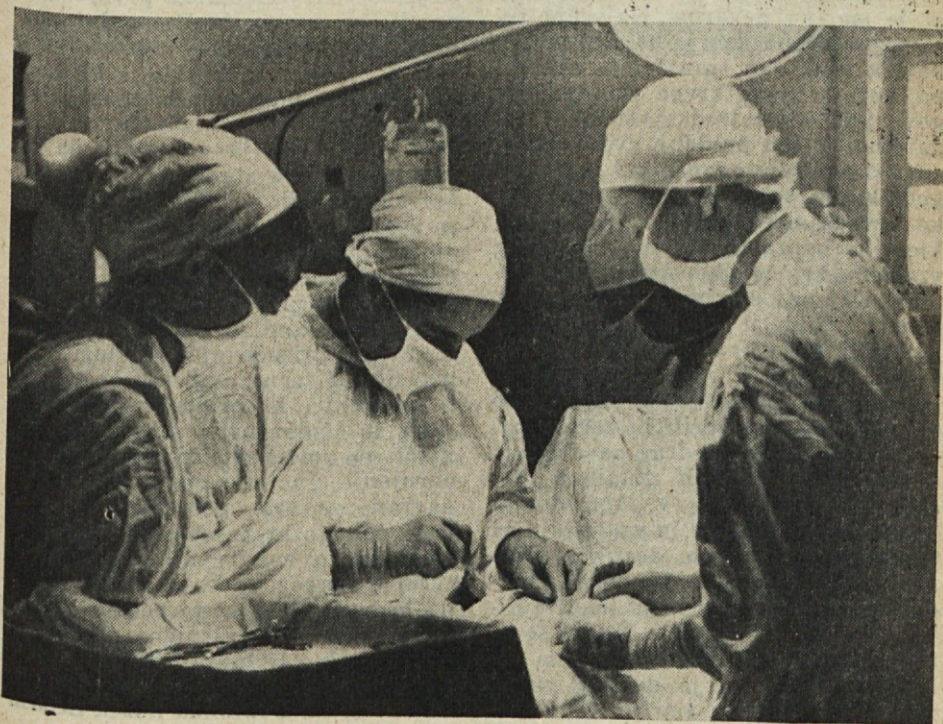
Najprej se vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom prav lepo zahvalim za lepo pošiljko 50 dolarjev. Bog jim povrni! Dobro mi bodo služili za nekaj ameriških medicinskih knjig, ki jih nujno potrebujem.

Kako je z našim delom? Resnično, ne zmanjka nam ga. Delo v bolnici nas zbližuje dnevno s skrivnostjo življenja in smrti: nekateri prihajajo, drugi odhajajo... Prilagam sliko, ki kaže Misijonske sestre zdravnice na terenu; jaz sem v ospredju. V tem

je cilj našega poklica: "Osvajati za Kristusa preko telesnih del usmiljenja ter zgleda popolnega krščanskega življenja". Podnevi kot ponoči so vrata naše bolnice odprta in tam je sestra Samaritanka - zdravnica, bolničarka in drugo, pripravljena služiti vsak trenutek in vsakomur, ne glede na vero ali narodnost, ki išče telesne pomoči.

Na fotografiji vidite našo glavno sestro zdravnico S. M. Regis, M.D. in mene. Tretja pa je pakistanska zdravnica. Le-ta je diplomirala na fakulteti v Karačiju lani. V naši bol-

Sestra zdravnica desno je naša misijonarka sr. Dominika Žužek; v sredi, je glavna zdravnica, tudi iz Družbe misijonskih zdravnic, levo pa praktikantka domačinka.

nišnici pa je našla priložnost za prakso. Iz tega vidite, da poleg našega glavnega cilja, učimo tudi domačinke zdravništva, bolničarstva in ba bištva. Ta dekleta prihajajo tako v tesnejši stik s krščanstvom, po drugi strani pa uresničimo odgovor na vprašanje o bistvenih potezah misijonskega dela. Kaj je misijonstvo? Naloga misijonov je saditi Cerkev v tistih deželah, kjer še ni vidna ali še ni do dobra ustaljena ali zakoreninjena. Saditi Cerkev pa pomeni, ustanoviti v deželi duhovščino in hierarhijo, njene ustanove poučevanja in usmiljenja, njeno bogoslužje in laične ustanove.

Bolnica na operacijski mizi je dvanaajstletna deklica. K nam je prišla v že zelo kritičnem stanju: bruhalo je kri in neprestano krvavela iz nosa. Diagnoza je jasna: idiopatična trombocitopenia (redka krvna bolezen), ki je smrtno nevarna. Največja težava pa je bila, ker je bolnica potrebovala vsak dan transfuzijo krvi in pa, ker je njena krvna skupina odgovarjala eni najredkejših Rh B negativna. V teh predelih sveta moramo kri pripraviti same, ker je ni mogoče kupiti kot drugje po svetu. Tako krvodajalci pridejo v bolnišnico, kjer jim napravimo krvno analizo in vzamemo kri, če odgovarja pravi skupini. Kaj naj storimo v našem primeru? Prijatelji družine male bolnice so šli kar na radijsko postajo Pakistan ter prosili, naj bi organizirali oznanilo za prostovoljce. Ljudje so velikodušno odgovorili in začeli prihajati v bolnišnico drug za drugim, včasih celo v večjih skupinah. Sestra M. Joahim je v laboratoriju delala krvne analize in vse ostalo za transfuzije potrebno, dostikrat pozno v noč, da je morda med 50 krvodajalci našla enega, ki je imel to tako redko krvno skupino. Mnogi so utegnili priti šele po opravljenem delu. Štirinajst dni je deklica visela med življenjem in smrtjo. Celu me-

sto Karači se je s skupnimi močmi prizadevalo, da bi ji rešilo življenje. Deklica je bila edinka v svoji družini. Vsi smo občudovali Pakistance pri njih velikodušnosti in plemenitosti, ko so tako spoštovali in cenili eno samo mlado človeško življenje. Po preteku 14 dni pa se je deklino stanje naglo poslabšalo. Zadržana in edina rešitev je bila samo še v operaciji — odstraniti je treba vranico. Seveda je ta operacija v našem primeru še posebej nevarna. In molili smo vsi. Pogumno smo tedaj segle po tem zadnjem sredstvu, vse drugo pa prepustile Bogu. Operacija je uspela in proti pričakovanju deklica niti ni preveč krvavela, kot bi človek pri njeni bolezni mislil, da bo. A boj je še trajal kake tri dni. Ponovna kriza po 48 urah nam je skoraj odvzela že poslednje upanje. Tretji dan pa se je zdravje toliko izboljšalo, da je bolnica prvič sama prosila za hrano. In deset dni pozneje je bila doma — zdrava! Boj med življenjem in smrtjo je bil končan. Koliko neprespanih ur za misijonsko zdravnico, za bolničarke... a tudi koliko veselja v zavesti, da izvršujemo: "Kar ste storili enemu od teh najmanjših...". Po drugi strani se spominjam besed Pija XI. misijonarjem: "Skrbite za svoje bolnike s požrtvovalnostjo! Zdravite jih razumno in s pomočjo znanosti. Zdravite jih boleznimi na najboljši način. Resnično, prizadevajte se služiti temu. Sledeč ta naravni red boste vlijali zaupanje, ki pripravi razum za višje in nadnaravne stvari. Ljudje nikoli ne smejo misliti, da sta spreobrnjenje in zakrament sv krsta nagrada za vašo požrtvovalnost, za vašo odkrito in nesebično krščansko ljubezen in navdušenje. Uporabite torej vsa sredstva, ki jih imate, tako, da bodo čutili in sami poskusili, kako je vaša vera resnično prežeta s požrtvovalno ljubeznijo."

S. M. Dominika Žužek SCMM

Slika št. 1. (Glej besedilo!)

Rawalpindi, Pakistan, junija 1960.

Naj se najprej lepo zahvalim za lepo vsoto 50 dolarjev, ki ste jih poslali iz sklada za vse slovenske misijonarje po č.g. Wolbangu. Vam in vsem rojakom, ki na ta posredni način izpolnjujejo svojo misijonsko dolžnost, naj Bog obilno povrne! Poleg vsakdanje molitve vseh sester za dobrotnike se v vsaki hiši našega reda vsak mesec enkrat daruje sveta maša za vse dobrotnike in v te boste odslej stalno vključeni. S prispevkom pa smo že nabavili nekaj medicinskih inštrumentov, ki jih nujno potrebujemo na našem otroškem oddelku, o katerem tudi poročam.

V otroškem oddelku imamo tri skupine otrok: dojenčke do enega leta, otroke od enega do 4 let, od 4 do 10

let ter posebne sobe za resno bolne ali pa za bolnike z nalezljivimi boleznimi. To je najbolj pester in najbolj zaposlen oddelek. Od jutra do večera pa še ponoči bolničarke in pomočnice delajo zelo marljivo, a še niso kos vsem potrebam. Na sliki 1. vidite štiri mesece starega Tarika ki tehtja samo dva kilograma in pol. Njegova koža je posušena kot starčkova. Bo vzelo dva do tri mesece časa in skrbne nege, preden bo otrok zadobil svoji starosti odgovarjajočo težo. Včasih je v takšnih primerih ves trud odveč. Na posebni postelji je desetmesečni Az'z, ki je imel nevarno pljučnico in sedaj počasi okreva. Čez nekaj dni se bo smejal in že stezal ročice za igračko, ki so, če sliko dobro pogledate, trije prazni kolesci za sukanec, na vrvici (tu igrač

Slika št. 2 (zgoraj) in 3 (spodaj). Glej besedilo! Na obeh je misijonska zdrav-nica naša s. Agnes Žužek, rodna in re-dovna sestra sr. Dominike.

ne poznamo), ki jo je bolničarka po-tegnila čez posteljico.

Večji otroci kar sami povedo, kje jih kaj boli. Po nekaj dnevih biva-nja v bolnišnici se navadijo na zdravniški pregled tako, da so sko-raj užaljeni, če njihova morda kro-nična bolezen ali pa zboljšanje sta-nja ne zahtevata morda ravno dnev-nega pregleda. Vsaj "salaam" (dobro jutro) jim je treba voščiti, pa se že počutijo zadoščene. Tu je bila mala Nahima, pet let stara, težka le se-dem in pol kilogramov, pravi okost-njak zaradi tuberkuloze. Ni še hodi-la. Dva meseca je od časa do časa visela med življenjem in smrtjo. Po-tem pa se ji je stanje polagoma zbolj-šalo, potrojila je težo in shodila. Ko je prišel čas odhoda, je nenehno jo-kala in zadosti jasno povedala, da od nas ne gre več. Ubogi otrok! Ve prav dobro, kaj je revščina, umazanost, lakota in bolezen. In takihle prime-rov je nič koliko! Lani je bila tu Šagufta, poldrugo leto staro deklet-ce, ki je tehtalo komaj 4 kg. Bilo je tako sestradano, da je dober mesec samo z eno roko zajemala iz skode-lice in drugo tiščala v skodelici na rižu, češ, če ne bo dovolj v prvi, ga imam še v drugi...

Do pred dobrimi tremi leti matere pod nobenim pogojem niso hotele o-trok samih pustiti v bolnišnici. Za-to smo morali imeti posebno sobo za matere, da so bile lahko vsak trenu-tek pri otroku, podnevi in ponoči. Po-lagoma se predsodki do zdravnikov, bolničark, posebno katoliških, umika-jo, tako da so matere danes samo še pri nevarno bolnih in pri dojenčkih.

Nekateri so po končani boleznι po-trebni še nove pažnje in zdravlje-nja. Pridejo v dispanzer. Na sliki 2. vidite deset mesecev starega Salima z materjo. Prinesli so nam ga že u-mirajočega zaradi popolne slabokrv-nosti. Imel je samo 1 gram hemoglo-bina, običajno število pa je vsaj 14

gramov. Oče je dal kri. Transfuzijo smo dajali otroku vsak dan skozi 14 dni. Okreval je, hvala Bogu! Zdaj se seveda mati zadovoljno smehlja. Ti-sti krajši del pajčolana, s katerim si pokriva glavo, nosi čez obraz in se odkrije samo, kadar ni moških v bližini. To je starodavna navada pri vseh muslimanskih ženah. Zdaj, ko je otrok že docela okreval, pride mati z njim na pomenek in kratek obisk. Da bi ji Bog dal luč prave vere!

Zadnje mesece smo šle ponovno obiskat bolnike v bližnje vasi. Na 3. sliki nas vidite. Enoletna Razia je neznansko jokala, ko smo ji gledali vnete mandeljne. A ko je dobila bombon in sem jo dvignila nad druge, se je že lepo smehljala...

Molite za nas in za naše delo. Spreobrnjenja so zelo, zelo redka. Z molitvami se Vas in vseh rojakov spominja v Kristusu

S. M. Agnes Žužek SCMM.

Mesečni misijonski molitveni nameni za leto 1961

RIM. — Papež Janez XXIII. je potrdil misijonske molitvene namene za leto 1961.

Januar: Da bi doživeta liturgična daritev svete maše pritegnila vse narode k pravi Kristusovi Cerkvi.

Februar: Da bi narodi, ki se bore za svojo neodvisnost, opustili vse, kar nasprotuje skupni blaginji.

Marec: Da bi številna in dobro vzgojena domača duhovščina bila sposobna za delo v razmerah naše dobe.

April: Za učinkovit porast misijonskih poklicev med katoličani.

Maj: Za bolj globoko vzgojo laikov pri misijonskem apostolatu.

Junij: Da bi učitelji katoliških misijonskih šol vzgajali svoje učence tako, da bi bili res vredni lepega krščanskega imena.

Julij: Da bi se Katoliška akcija in vse druge apostolske organizacije laikov primerno prilagodile krajevnim pogojem in potrebam.

Avgust: Da bi se med poganskimi narodi s pomočjo evangelija in nauka Cerkve ustalil pravi socialni red.

September: Da bi glasniki evangelija znali ohraniti človeške in kulturne vrednote vsakega naroda in jih mogli spojiti z naukom vere.

Oktober: Za poživljen in učinkovit apostolat med izobraženci, ki še niso prejeli luči svete vere.

November: Da bi se mladeniči misijonskih dežel, ki se zlasti zanimajo za tehniko, tudi poglobili v duha svete vere.

December: Da bi zveličavna luč evangelija, pod vodstvom Kongregacije za širjenje svete vere, segla do skrajnih meja zemlje.

Kako žive kristjani v Abesiniji

V naslednjem objavljamo prevod zapiskov francoskega lazarista Pavla Limuosina, ki že nekaj let misijonari med rodovoma Galla in Kafa v jugozapadni Abesiniji. Morda se bomo ob branju prepričali, da Abesinci bolje razumejo in v vsakdanjem življenju upoštevajo zakramenta svetega krsta in sv. Rešnjega Telesa. (Opomba prevajalca.)

Krst

Kot pri vseh kristjanih, je tudi med Abesinci krst začetek in središče krščanskega življenja. Razlika pa je v tem, da Abesinci skušajo spraviti krst v čim tesnejšo zvezo s Kristusovim krstom v Jordanu. Praznik Kristusovega krsta, ki ga Abesinci obhajajo 19. januarja, je pri njih za veliko nočjo največji praznik. Abesinski pregovor pravi: "Če nove obleke nisi oblekel za Temqet (praznik Kristusovega krsta), bi zaslužil, da se ti v najkrajšem času raztrga."

Na večer pred praznikom, duhovniki v procesiji nesejo oltarni kamen, ki se imenuje tabot, k reki. Kristjani se gnetejo okrog kamna in s pesmijo spremljajo Kristusa, ki je za nekaj ur zapustil cerkev. Kamen namreč predstavlja Kristusa. Kristus gre med svoje ljudi in jih bo blagoslovil.

Kristjani so na rečnem bregu postavili neke vrste ute. V eni izmed njih bo "prenočil" tabot, katerega bodo varovali duhovniki. Vsi verniki bodo pa čakali določene ure v sosednjih "hišah". Ker je veselje preveliko in pa tudi noči so meseca januarja že mrzle, na spanje ne bodo dosti mislili.

Ko petelin tretjič poje, bobni naznanijo začetek ceremonije. Duhovniki pojejo in celo plešejo pred kamnom. Pod največjim šotorom ima eden izmed njih sveto mašo. Po maši se pa svečanosti nadaljujejo v sami reki. Med dolgimi molitvami potapljaajo kamen v vodo in višek vsega praznika je v trenutku, ko duhovniki dvignejo kamen iz vode in ga pokažejo vsem navzočim. Verniki ploskajo in glasno izražajo veselje, da se je Kristus "dvignil iz Jordanovih voda". "Kristus Bog in pravi človek je naš brat in hoče biti odgovoren za nas vse. Zveličanje nam je zagotovljeno. Veselimo se!" Obred se konča, ko duhovniki z vodo poškrope navzoče, ki vzklikajo: "Res je, krščeni smo bili."

Ko so duhovniki končali z obredi, se pa spravijo v vodo verniki. Vsi se žele okopati in napolniti vse posode, ki so jih prinesli s seboj "z blagoslovljeno vodo". Ta dan, tudi krstijo v sami reki odrasle katehumene. Ti stopijo v vodo in duhovnik, izgovarjajoč zakramentalne besede, jim zlije vodo na glavo. Krst otrok, navadno 40 ali 60 dni po rojstvu, pa tudi Abesinci izvrše v cerkvi.

Po krstu privežejo na vrat novega kristjana prstan. Pri razkolnih kristjanih je to splošna navada. Pri katoličanih pa prstan navadno nadomestijo s križcem ali svetinjico Matere božje. So to znamenja, po katerih že na prvi pogled lahko ločiš krščanske in mohamedanske Abesince, Zato pa pravijo Abesinci o tistem, ki je odpadel od krščanstva, da je "zavrgel svoj prstan".

Leta 1870 so zaprli mnogo katoličanov iz plemena Kaffa. Čarovniki so jih obtožili, da so bili krivi nesreč v kraljevi družini. Ko so jim rekli, naj odstranijo križec, ki so ga nos li na vratu, tega niso hoteli storiti. Ker pa so videli, da jim bodo križ vzeli s silo, so ga rešili s tem, da so ga pogoltnili. Razumeli so, da so jim hoteli vzeti Kristusa, ko so jim skušali onečastiti znamenje njihovega krsta. In večina je rajši dala življenje kot pa odpadla.

Sveto Rešnje Telo

Katoličani iz rodov Kaffa in Galla so zvedeli za krščanstvo po kapucinskih misijonarjih. Med njimi je najbolj znan škof Massaia. Ta je od svojih misijonarjev zahteval, da so vse krščansko življenje Abesincev usmerjali k zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. V katekizmu, ki so ga kapucini sestavili za svoje vernike, sta dve vprašanji, ki nam potrjujeta, kar smo rekli.

Vprašanje: "Zakaj je Jezus prišel na svet?"

Odgovor: "Da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in se nam dal v svetem Rešnjem Telesu."

Vprašanje: "Jezus, ki je šel v nebesa, bo znova prišel?"

Odgovor: "Da, prišel bo na neviden način v Evharistiji in vidno ob koncu časov."

Ko stopim v vas, mi pride naproti roj otrok. Med njimi jih je nekaj, ki ne prihajajo redno h katekizmu. Vendar pa, če jih vprašam: "Kaj je Evharistija?" mi v zboru odgovore: "To je Telo Kristusovo, življenje naših duš." — Starši so jih naučili tega. Tudi tisti, ki ne žive najbolj zgledno krščansko življenje, niso pozabili te resnice in hočejo, da jo otroci izročé kot dediščino novim rodovom.

Kako dobro se Abesinci zavedajo, da se morajo, preden pristopijo k obhajilu, preden jedo "kruh prijateljstva" z Jezusom, sporazumeti med seboj, spraviti z bližnjim. Pristopiti k mizi Gospodovi in biti v sovraštvu s sosedom, ne gre v abesinsko glavo.

Da je za Abesinca sveto obhajilo res nekaj velikega, nam dokazuje tudi pojmovanje, ki ga imajo o zakramentu svetega zakona. Pravilna poroka, kot jo Bog hoče, obstoji za krščanskega Abesinca v skupnem svetem obhajilu fanta in dekleta. Pri krščanskih Abesincih, ki so se ločili od katoliške Cerkve, niti ne poznajo izrecnega privoljenja v zakon s strani zaročencev. Privoljenje je vključeno v dejstvu, da sta skupno prejela sveto obhajilo. Obhajilo ju je za večno združilo. Katoličani pa dajo privoljenje v zakon pred duhovnikom in pričami, a ga "zapečatijo" s svetim obhajilom. A obhajilo se jim zdi neprimerno bolj važno kot pa besede privoljenja. — "Tisti, ki so se združili v Kristusu, se ne smejo nikdar več ločiti."

Seveda pa ne smemo misliti, da se vsi krščanski Abesinci tako poročajo. Skušnja pa uči, da tisti, ki so se poročili z obhajilom, skoraj stoddostno ostanejo zvesti svoji poročni oblubi. In so-verniki jim javno kažejo svoje spoštovanje. Tudi tisti, ki se ne čutijo zmožne, da bi jih posnemali. Abesinci pravijo: "Beseda tistega, ki je šel za poroko k obhajilu, je več vredna kot štiri priče." In še drugi izraz je med njimi udomačen: "Ta dva zakonca sta Evharistija." In otroci, ki se rode v te vrste zakonih, so imenovani "evharistični otroci".

V zvezi z Evharistijo imajo Abesinci nekaj lepih navad, ki nam nazorno povedo, da je njihova vera v evharistični kruh razsvetljena. Tako se na primer ob nedeljah po maši katoliški Abesinci zbirajo v kaki hiši blizu cerkve, ki jo imenujejo "hiša miru". Družine, ki količkaj zmorejo, prinesejo za vse navzoče velik hleb kruha in vrč piva. Tako kot so bili duhovnik in verniki združeni med mašo, hočejo biti skupaj tudi pri zajtrku. Ko je duhovnik blagoslovil darove, odločijo nekaj kruha in piva za bolnike. Ostalo si pa razdelijo navzoči. Vendar pa, preden začno jesti, duhovnik nedeljo za nedeljo vpraša, če si verniki niso v sovraštvu ali mržnji. Velikokrat se težave kar takoj uredi. Če je pa kaj težjega, določijo dan in uro med tednom, ko bodo v navzočnosti več prič skušali urediti nesporazum. Ker je njih skupni prijatelj Kristus umrl za vse med sveto mašo, kristjani obnove prijateljstvo po sveti maši.

Med rodом Kaffa, zlasti v manjših vaseh, je še vedno navada, da vsako jutro ena družina pripravi zajtrk za vse vaščane. Pred zajtrkom skupno molijo jutranjo molitev. Je to neke vrste pogodba, ki jo obnavljajo dan za dnem, da si hočejo biti dobri prijatelji in se ljubiti v skupnem prijatelju Kristusu.

Pavel Limousin C.M.
misijonar v Bonga, Abesinija.

Egipt. — Mons. Silvio Oddi, apostolski internuncij v RAU, predaja papežev palij novemu patriarhu katoliškega koptskega obreda, Stevhanosu I. Sidaroussu, po obredu posvečenja. V ozadju oba škofa sopsosvečevalca.

CERKEV V LETU 1960

SESTAVIL STANISLAV BOLJKA C.M., EKVADOR

(Nadaljevanje.)

1. ZAPADNA NEMČIJA

Ker smo bili pravkar v Vzhodni Nemčiji, nadaljujmo pregled po Zapadni. To je država, ki je sprejela na svoje ozemlje čez 10 milijonov beguncev, ki so prišli zlasti iz Vzhodne Nemčije in iz bivših nemških ozemelj, ki so po vojni pripadla Poljski in Rusiji. Težko si predstavljamo, kaj pomeni toliko ljudi, ki se šele morajo prilagoditi novemu načinu življenja. Vendar pe ves svet ve, da je Zapadna Nemčija navkljub tolikšnemu številu beguncev, ki še vedno prihajajo, država, kjer vlada resnična blaginja. Vzrokov za to nemško vstajenje od mrtvih je več: izredna nemška pridnost, ki je na razvalinah zgradila nova mesta, lepša in udobnejša kot pa so bila porušena; industrija, ki v svetu nima dosti tekmecev, ker je kakovostna vrednost izdelkov več kot visoka; pa Adenauerjeva osebnost, ki je zares občudovanja vreden lik...

Dvignil pa se je tudi nemški katolicizem. Njegova življenjska moč je zlasti vidna v misijonski delavnosti. Nemčija še ni zmogla odposlati številnih misijonarjev, ker je od konca vojne poteklo komaj petnajst let. Je pa poslala v misijone toliko materialne pomoči, da je prehitela z njo dežele, kot so Španija, Italija, Francija... Edinole Združene države še posekajo Nemčijo.

Francoski misijonski sodelavec piše o denarni pomoči nemških katoličanov za misijone: "Nemški škofje so se s pastirskimi pismi obrnili na svoje vernike z besedami: —Ne prosimo vas za misijone samo majhne miloščine. Prosimo vas za nekaj, kar bo za vas prava žrtev: Vsaka res katoliška družina mora zbrati prihranke s tem, da se bo enkrat na mesec odpovedala stvarjem, do katerih ima sicer pravico in bi ji resnično prav prišle. Za misijone moramo zbrati toliko, da se bo v misijonskih deželah res kaj poznalo!" — In nabrali so, tako zaključuje Francoz, štirikrat več kot francoski katoličani.

Še drugače dela nemška Cerkev za misijone. Afriškim študentom medicine, bodočim inženirjem in sploh vsem, ki bodo v bodočnosti utegnili kakor koli vplivati po svojih črnih domovinah, omogoča nadaljevanje univerzitetnega študija v Nemčiji. Nemški katoliški izobraženci se še posebej zavzemajo za afriške študente in jim pomagajo, da se poklicno izobrazijo in zlasti še, da se dobro spoznajo s katoliško vero. Sprejemajo seveda v svojo podporo tudi nekatoličane. Morda se večina od njih sploh nikoli ne bo sprejela obrniti. Ne bodo pa pozabili krščanske ljubezni, s katero so jih sprejeli nemški katoličani, kar je tudi velikega pomena za njihovo bodočnost.

2. AVSTRIJA

Tudi Avstrija počasi vstaja. Rane, ki jih je prejela še med Hitlerjevo zasedbo in v drugi svetovni vojni, so bile težke, a ne smrtne.)

V Avstriji, ki ima šest milijonov prebivalcev, je 80 odstotkov katoličanov. Dve boleznit taretu katoliško Avstrijo: malo je duhovniških in redovniških poklicev in razporoke so se zelo namnožile od Hitlerjevih časov. Vendar pa od leta 1956 tudi razporoke upadajo. Avstrijski škofje upajo, da se bo dvignilo tudi število duhovniško-redovnih poklicev. Upajmo, da bo katoliški svet tudi v bodoče lahko računal s katoliško Avstrijo.

3. Š V I C A

Otok miru bi lahko imenovali to državo. Saj živi v miru že od leta 1848.

Nekaj predelov v državi je docela katoliških, drugi so spet docela protestantski, več pa jih je versko pomešanih. Protestantje imajo večino v deželi: 2.800.000 jih je. Vendar pa katoličani, ki jih je 1.900.000, napredujejo. Do so švicarski katoličani res katoličani, je najboljši dokaz njihovo sodelovanje pri misijonskih akcijah Cerkve.

Zeneva je sedež mednarodnih organizacij, pri katerih ima svoje opazovalce tudi katoliška Cerkev. Mednarodni urad za delo, Mednarodni Rdeči križ, Visoki komisariat za begunce, Mednarodno izseljensko središče, Ekuimenični svet krščanskih Cerkvâ... Pri tej zadnji ustanovi Cerkev ne sodeluje. V življenje jo je spravil protestantski pastor Wisser't Hooft in dela za zbliznanje med protestantskimi ločinami. Skuša pa pritegniti tudi druge kristjane.

4. HOLANDIJA

Flamska je bila zlasti zaradi verskih vojskâ razdeljena na dvoje: na belgijski in holandski del. Belgija je ostala katoliška, Holandija pa se je odločila za Kalvina.

Katoličane so na Holandskem preganjali in jih je le malo ostalo. Vendar pa Cerkev v Holandiji ni umrla. V trpljenju je upala na boljše čase, ki so se čez več stoletij zares tudi povrnili. Danes je v deželi med 11 milijoni duš 4 milijone katoličanov. Ker so pa mnogo bolj dejavni in boljše organizirani kot protestantski, je v protestantski Holandii skoraj vedno na vladi katoliška politična stranka. Eden od vzrokov za porast holandskih katoličanov so številni otroci po katoliških družinah. Protestantske družine s številnim naraščanjem so redke. In tako se leto na leto razmerje med protestanti in katoličani boljša katoličanom v prid. Od 1899 do 1947 se je odstotek katoličanov dvignil od 31,5 na 38,5 celotnega prebivalstva. Odstotek tistih, ki ne pripadajo nobeni veri, pa od 2,3 na 17. Odstotek protestantov, ki pripadajo bodisi kalvinski veri ali pa kaki drugi ločini, je padel od 56,8 na 40,8. Številke povedo, da ne bo treba veliko let, ko bodo katoličani tudi številčno močnejši od vseh protestantskih ločin skupaj.

Holandci so v marsičem občudovanja vredni: mislimo na odkritja holandskih mornarjev, spomnimo se njihovega kolonialnega imperija. In danes se Nizozemci počasi vračajo v pravo Cerkev, kar je nedvomno mnogo pomembnejše kot pa odkritja in imperij. Nizozemski katoličani dajejo Cer-

kvi sorazmerno več misijonarjev kot Francozi, več kot Španci in mnogo več kot Italijani. Holandija je po svojem doprinosu za misijone na prvem mestu v katoliškem svetu. Očividno Bog plačuje misijonsko gorečnost nizozemskih katoličanov s tem, da njihova domovina postaja čedalje bolj katoliška. Kar uče papeži, da je namreč delo za misijone med najboljšimi sredstvi za dvig verskega življenja v deželah, kjer so katoličani že nekam "utrujeni", nam na prepričljivem zgledu dokazuje Nizozemska.

5. BELGIJA

Okrog 50 milijonov ljudi je leta 1958 obiskalo Belgijo. V Bruslju je namreč bila Svetovna razstava. Država je mnogokaj pridobila. Vendar so se pa skoraj istočasno pričeli nemiri v belgijskih kolonijah : v Kongu in Ruandi. Zdi se, da Belgija teh nemirov ni pričakovala. Ko pa je videla, da je stvar resna, so se oblasti odločile, da bodo kolonijam čimprej priznali neodvisnost. Istočasno je tudi Cerkev zaradi izrednega razvoja krščanstva v Kongu in Ruandi začela uvajati redno cerkveno upravo s škofi in nadškofi, v katere so se spremenili prejšnji apostolski vikarji. Cerkev je ta korak že dolgo pripravljala, pa ga ni mogla izvesti, ker je imela veliko težav s prejšnjo socialistično bruseljsko vlado.

Belgijski katoličani razumejo misijonska prizadevanja Cerkve in jo pri njenih podvigih podpirajo. Leta 1959 je imela katoliška Cerkev nekaj čez 25.000 misijonarjev-duhovnikov. In med temi je bilo belgijskih 4.071. Tem pa je treba prišteti še 900 misijonskih bratov in 4.450 misijonark. Mala Belgija je dala Cerkvi eno desetino vsega misijonskega osebja. Seveda je veliko belgijskih misijonarjev odhajalo v belgijske kolonije. In uspehi? V Belgijskem Kongu in Ruanda-Urundi je bilo leta 1921 le 400.000 katoličanov. Danes jih je tam čez 6 milijonov...

Belgijski državni radio ima vsak teden posebno oddajo za misijonarje. Saj pa tudi zaslužio to pozornost. Čeprav so odšli oznanjat Kristusa daleč od domovine, so pa istočasno njen ugled dvignili pred vsem svetom.

Ko smo govorili o Zapadni Nemčiji, smo rekli, da Nemci opravljajo izredno misijonsko delo, ko sprejemajo afriške študente na svoje univerze, da tam nadaljujejo študij in se tako usposabljaajo za naloge, ki jih kot izobražence čakajo v njih afriških domovinah. Na podobno misijonsko delavnost je treba opozoriti tudi pri Belgijcih. Na katoliški univerzi v Louvainu študira mnogo afriških in azijskih akademikov, ki jih belgijski katoličani gmotno podpirajo. S tem samo nadaljujejo delo lazarista Lebbeja, ki je prvi skušal združiti akademike misijonskih dežel, ki žive izven svojih domovin, v posebni organizaciji, ki bi jim dajala vsaj nekaj domovine, katero so zapustili. V Louvainu so pred leti odprli tudi semenišče za vzgojo duhovnikov, ki bi bili pripravljeni oditi v Južno Ameriko, kjer je veliko pomanjkanje duhovščine. Prvi duhovniki, ki so končali s pripravo, so že na delu.

6. LUKSEMBURŠKA

Velika večina prebivalstva v tej mali državici je katoliška. In ti store za misijone več kot pa marsikateri večji narod, postavimo - slovenski! Seveda je primerjanje sitna stvar. Mislimo pa na sodelovanje Slovencev pri misijonskem delovanju Cerkve v časih pred komunistično revolucijo.

7. ŠVEDSKA, NORVEŠKA, DANSKA, FINSKA

Če sta Luksemburška in Belgija ostali zvesti katoliški Cerkvi in se Nizozemska počasi vrača v katolicizem, ki ga je zapustila pred stoletji, je pa na evropskem severu protestantizem Cerkev docela uničil in se v tistih deželah dodobra zakoreninil. Še pred nedavnim so v štirih protestantskih državah, ki jih omenjamo zgoraj, imeli zakone, ki so delali razliko med protestanti in katoličani. Danes se liberalne vlade za vero ne brigajo in zato tudi katoličane puste v miru. Hočejo, naj bi bila vera nekaj zasebnega, ne kaj, kar z državo nima nič opraviti. Vsakdo naj se po njihovo odloči za vero, ki mu je všeč; državo pa naj s svojo vero pusti lepo pri miru...

Skandinavski protestantje, še tisti, ki so verni, se za versko življenje kaj malo menijo. Življenjska raven je pri njih precej visoka in za vsakdanji kruh se jim ni treba preveč ubijati. Zato se jim pa zdi, da Boga ne potrebujejo.

Kot povsod je tudi ne evropskem severu nekaj dobrega. Luteranska škofa iz Lunda in Upsale se zelo trudita za edinost med kristjani. Kot da bi čutila, da se njihov protestantizem oddaljuje od Kristusa in da je edina rešitev v združenju s tistimi, ki so mu ostali blizu.

Ko v teh skandinavskih deželah občudujemo mogočne stolnice, ki so jih pred stoletji postavili ti narodi, ko so bili še katoliški, nam je pri srcu hudo, ko vidimo, da je danes katoliška čreda po teh deželah tako majhna: na Danskem 30.000 katoličanov; na Švedskem 23.000; na Norveškem 5.000 in na Finskem komaj 2.000. In še med temi je precej tujcev, tudi Slovencev...

8. ISLANDIJA in GROENLANDIJA

Koliko pogumnih mornarjev, ki so bili med prvimi, ki so prišli do ameriških obal, sta dala ta dva otoka! Skoraj gotovo so bili prav ti mornarji, ki so na zgodovinski kamen v Kensingtonu vklesali besede: AVE MARIA...

Katoličanov je bilo na Islandiji in Groenlandiji toliko, da so imeli celo lastne škofo. Leta 1112 je bila ustanovljena škofija na Groenlandiji in deset let pozneje se je prvi škof z majhno posadko izkrcal na obali Kanade.

S katoličani na Groenlandiji je opravil mraz; Islandijo pa so preplavili luterani.

9. ANGLIJA

Angleži so se odločili za morje šele v protestantskih časih. Prav takrat, ko je verska vojna najbolj divjala: anglikanci v Angliji, prezbiterijanci na Škotskem in katoličani na Irskem. In na morje proti Severni Ameriki so se podali tisti, ki niso hoteli biti ne anglikanci, ne prezbiterijanci in najmanj katoličani. Vkrkali so se na Mayflower in postali "očetje ameriške demokracije".

V drugi polovici 20. stoletja Anglija počasi razumeva, da je njen kolonialni imperij nekaj zastarelega in da ga bo treba nadomestiti s čim novim. Stare vezi, ki so bile pretrde in so zečele žuliti, bo treba zamenjati z mehkejšimi. Anglija hoče ohraniti stare zveze s svojimi čezmorskimi posesti, hoče se okoristiti z njimi tudi v bodočih stoletjih, čeprav ve, da bo morala zdaj drugače ravnati. Koliko tistih, ki so jih Angleži pred dvajsetimi ali celo pred desetimi leti zapirali, ker so bili "narodni prenapeteži" ali

kar naravnost "uporniki", danes v Londonu sprejemajo z vsemi častmi. Včasih jih gre čakati na letališče sam ministrski predsednik...

Z razširjenjem angleške posesti se je širil tudi angleški jezik. In ta bo mnogokje ostal kot spomin na angleške čase še dolgo potem, ko bodo Angleži že odšli.

Število angleških katoličanov raste iz leta v leto. Dosegli so že devet odstotkov vsega prebivalstva na Britanskih otokih. Zelo dobro so organizirali šolstvo in bogoslužne stavbe se množijo. In pa na nekaj zelo važnega ne smemo pozabiti: v katolicizmu so prešli nekateri najbolj znani angleški pisatelji. Tudi ti vračajo angleškim katoličanom ugled in to pred lastnim narodom kot izven meja domovine.

Spreobrnjenja so med protestanti številna. Pri tem pomaga tisk in še posebej verske dopisne šole, ki izkazujejo izredne uspehe. Nekaj dobro pripravljenih duhovnikov se ukvarja samo s tem delom. Pismeno odgovarjajo na težave s strani protestantov in jim razlagajo katoliško resnico.

In med angleškimi katoličani jih je bilo vedno precej, ki so trdili, da je tovrstno spreobračanje edino možno. Še več: da je združenje anglikanske Cerkve z Rimom docela nemogoče.

So pa tudi drugi, ki so ob napovedi vesoljnega cerkvenega zbora dvignili glave. Ti mislijo: "Anglikanska Cerkev bi se morala spomniti svoje preteklosti in se spet vrniti v Rim. Anglikanska Cerkev vedno bolj slabi. Čedalje manj Angležev je, ki res skušajo opravljati verske dolžnosti. In čedalje težje ohranja svoje mesto kot angleška državna Cerkev. Ne bi bilo prav, če bi anglikanci vprašali, zakaj so prišli do takšnega stanja? Se jim ne podira streha nad glavo, ker so si zgradili hišo brez temeljev? Se res ne bodo vrnili k Petru?"

V nekaterih primerih je pa tudi anglikanska Cerkev pokazala svojo odločnost. Nastopila je, ko se je eden od kraljev hotel poročiti z ločeno ženo, katere mož je še živel. In vemo da je v tem primeru zmagala Cerkev. Ko je sestra sedanje kraljice, princesa Marjeta nekaj podobnega namerala, je spet anglikanski nadškof dvignil svoj glas: "Ni ti dovoljeno!" In znova je uspel.

Ceprav število katoličanov stalno raste, pa vendar nimajo še zadosti predstavnikov v poslanski zbornici in na drugih važnih mestih v državnem življenju. Eden od vzrokov za to bo pač ta, da je med 4.300.000 angleških katoličanov precej irskih priseljencev, ki vsaj nekaj let ne morejo poseči v politično življenje svoje druge domovine.

10. I R S K A

900.000 irskih katoličanov živi v Angliji. Angleška katoliška Cerkev se zelo trudi, da jih čimprej vključi v versko življenje nove domovine.

Če se spomnimo, koliko so se Irci borili za neodvisnost, nas preseneča izjava političnega in narodnega voditelja ter njih verskega voditelja, ki sta De Valera in kardinal D'Alton: "Irska želi vstopiti v britanski commonwealth, ker se zdi, da je to edina rešitev irskih demografičnih, gospodarskih in političnih težav." In kardinal je pridal celo svoj načrt: "Naj se Irska združi (severni del Irske, Ulster, je v angleški posesti). Po združitvi pa bo vstopila, kot je to storila Indija, v Commonwealth." Če bi se to res zgodilo, bi prenehal boj med obema deloma Irske in zlasti bi se južni del, ki je pretežno kmetijski, okoristil z industrijo irskega severa.

Kolikokrat že so primerjali holandske in irske katoličane. Oboji so dobri katoličani in oboji imajo krščanske pojme o družinskem življenju. In vendar imajo nizozemski katoličani veliko otrok, irski pa zelo malo. Kaj je temu vzrok? Irci se poročajo zelo pozno; tretjina prebivalcev se pa sploh ne poroči. Tako seveda ne more biti veliko otrok. In Ircev je vsako leto manj: Irci izumirajo...

Irci so se izseljevali na vse konce sveta. In povsod so nesli s seboj tudi svojo globoko vero in posebne vrste pobožnost, ki jo radi kažejo tudi med tujimi narodi. Marijina legija se je rodila na Irskem. Oče Peyton, apostol roženvenške križarske vojske, je irskega porekla.

Duhovniški in redovniški poklici so na Irskem zelo številni. Irska je tudi dežela misijonarjev. Irskih misijonarjev je bilo leta 1933 samo 314, a dvajset let pozneje so jih našteali že čez 2.000. V dvajsetih letih so se po-šestorili.

11. Š P A N I J A

Irci so se razselili v 19. stoletju. Angleži za časa reforme. Španci in Portugalci pa že precej prej. Priznati moramo, da so ti zadnji nekako začetniki modernega sveta in zlasti vsenarodnega katolištva. Španci in Portugalci so prvi, ki so odkrili nove zemlje in jih osvojili zase in za Evropo. In kamor so prišli, povsod so zasadili križ Kristusov in skoraj povsod je ostal do naših dni.

Ko je Španija 1958 praznovala štiristoletnico Karla V., se je s ponosom spominjala svoje pretekle slave. Danes je španska posest izključno omejena na večji del iberijskega polotoka. Majhna in revna je ta zemlja za toliko ljudi. In zato se zgodovina ponavlja: vsako leto odhaja v svet na tisoče Špancev, prav kot so že pred stoletji odhajali. Na vse strani gredo, najrajši pa v Južno Ameriko. Kar na prvi pogled ne moremo dojeti, je dejstvo, da odhaja v zadnjih letih na tisoče Špancev v Brizilijo: največ se jih tja seli, ne pa v druge južnoameriške države, ki so španskega porekla in kjer tudi špansko govore. Gredo pač tja, kjer jih sprejmejo. Največ tujcev pa danes sprejema Brazilija, ker ima največje možnosti za naseljevanje, pa tudi politične razmere so zadnja leta v državi še kar urejene.

Španski katolicizem je podobno kot irski katolicizem posebne vrste. Nekateri poznavalci španskih posebnosti pravijo, da so Španci podobni muslimanom, kolikor ti s takšno ihto branijo enoboštvo v svoji veri. Sveta Trojica je zanje največja zmeta krščanstva. Španci spet pa nočejo nič slišati o čemer koli, kar bi ne bila katoliška vera. In vemo, da so imeli Španci mnogo opraviti z muslimani. Španec pravi: vse ali nič. In tisti Španci, ki so se odločili za nič, so se pokazali zlasti v državljanski vojni. Bili so nečloveški do tistih svojih rojakov, ki so v veri vse videli. Vse so hoteli porušiti in porušiti do tal, kar je govorilo o veri, ker vera zanje ni pomenila nič! Tako je 13 škofov in 7.300 duhovnikov poleg deset in deset tisočev vernikov izgubilo življenje.

Ponosna španska Cerkev je vedno na "domači straži". Vsako leto pa pošlje številne misijonarje v pokrajine, katerim je pred stoletji dala svoj jezik in kri. Na stotine španskih misijonarjev je prišlo v pomoč južnoameriški duhovščini, ki je ob tolikšni žetvi in tako majhnem številu ženjcev videla, kako vsepovsod začenja poganjati plevel. Naj ne zaide sonce nad krajinami, kjer delujejo španski misijonarji!

12. PORTUGALSKA

Portugalska in španska zgodovina sta si v marsičem podobni. Tudi Portugalci so mornarji, tudi oni so imeli svoje cesarstvo v Braziliji.

Oliveira Salazar, bivši semeniščnik, drži na Portugalskem že trideset let v svojih rokah državne vajeti. Kot vsakdo ima tudi on napake. Je pa res tudi, da je pod Salazarjevo vlado v deželi minil nered, da revolucij ni več, da Portugalsko danes ceni ves svet.

Lani je škof iz Brage javno povedal, da je nezadovoljen s Salazarjevim načinom vladanja. Moral je zapustiti ne le svojo škofijo, temveč tudi Portugalsko. Med vlado, ki hoče biti stodoletno katoliška, in Cerkvijo je prišlo do nemajhnih nesporazumov. Cerkev je javno odgovorila Salazarju, ki ji je očital, da "katoličani kritizirajo vlado, napeljujejo vodo na komunistični mlin", da so njegove trditve, če ne zmotne, pa vsaj veliko pretiravanje. Čeprav so tudi na Portugalskem težave in vsi katoličani niso docela zadovoljni, pa priznavajo, da fatimska Marija, že 40 let "oznanja misijone" Portugalcem, ki so se vrnili k veri očetov ali pa se v njej vedno bolj utrjujejo. Portugalcev jê 9 milijonov. In vsako leto jih vsaj 500.000 poroma v Fatimo.

Še nekaj moramo omeniti. Nekaj, kar je velikega pomena tudi za misijonsko delo Cerkve v portugalskih kolonialnih posestih. V nobeni portugalski koloniji ni bilo doslej uporov domačinov proti lizbonskim oblastem. Ne v Angoli, ne v Vzhodni Afriki, ne v Indiji, še v Indoneziji ne. Lepe so Salazarjeve besede: "Priznamo, da je v nekaterih naših kolonijah še veliko revščine. Vsi, ki so odkritosrčni in poznajo položaj, priznavajo, da smo si Portugalci osvojili srca domačinov. Nismo jim še mogli dati zadosti kruha, kar nas iskreno boli. Dali pa smo jim prijateljstvo in nikdar se nismo imeli za višjevredno raso. In domačini so nas razumeli; nikjer niso prišli za orožje, da bi izgnali portugalske uradnike, delavce, vojake ali duhovnike."

13. FRANC I J A

Tudi Francija ima svoj kolonialni imperij. V zadnjih letih se je začel sumljivo majati. Veliki "kosi padajo od hiše", ki jo skušajo popraviti ali celo na nove temelje postaviti.

In koliko težav ima ta narod, ki je v marsičem zares velik. Alžirska vojna se kar ne more nehati. In prav to, da pol milijona francoskih vojakov, ki imajo najmodernejše orožje, ne more zadržati alžirskega upora, Francoze prav gotovo ponižuje. Se bo morda tudi tu ponovilo, kar so pred leti grenko okusili v Indokini?

Glede politike, ki naj bi jo vlada vodila v Alžiru, so mnenja deljena tudi med katoličani in duhovniki. Nekateri pravijo, da imajo Alžirci pravico do samostojnosti in da je vojna proti njim krivična. Pri krivični vojni pa da katoličani ne smejo sodelovati. Drugi spet pa zagovarjajo docela nasprotno stališče.

Francoski katoličani si očitajo, da po tolikih sto in sto letih vladanja milijonom mohamedancev niso prav nič storili, da bi se jim približali. Ne mislimo toliko na spreobračanje h krščanstvu kot na stik med človekom in človekom, ki naj bi se spoznala, da bi se mogla razumeti in morda tudi

vzljubiti. Francozi so bili gospodje, ki pa se jih počasi otrešajo tisti, katerim so gospodovali. Muslimanska politika večine francoskih vlad v našem stoletju je bila v tem, da je dajala prednost mohamedancem pred kristjani. Mislili so, da jih bodo s tem pridobili za Francijo. Muslimani, ki so imeli količkaj pameti, pa so se vpraševali, kako je mogoče, da Francozi dajejo prednost tuji veri pred lastno. Verjetno na nobeno ne dajo dosti, tako so prav naravno sklepali. In so to ravnanje Francozom iskreno zamerili.

Lahko bi pri nakazovanju francoskega katolištva navedli še mnogo zanimivih stvari: duhovniki-delavci so znani po vsem svetu: šele Janez XXIII. je odločil v tej zadevi: duhovnik ne more biti delavec, ki bi dnevno po osem ur delal v rudniku, v tovarni, v pristanišču. In šolsko vprašanje: boj med pristaši državnih in zasebnih šol, ki se je zdaj vsaj deloma pomiril na De Gaullejev pritisk v prid katoliškim šolam.

Francoska duhovščina je nedvomno tista, ki leto za letom odkriva največ novih poti do duš. Kako različni so Francozi v tem od Špancev, Italijanov ali južnih Amerikancev. Nočemo reči, da je vse popolno, niti ne, da je vse dobro. Vendar pa je že sam nemir v tolikernih duhovniških srcih, ki iščejo in iščejo poti zlasti do tistih, ki so izgubili vero, nekaj občudovanja vrednega. Menda mima noben narod toliko knjig, ki govore o teh vprašanjih, kot ravno Francozi.

Lurška Marija pred dvema letoma in arški župnik lani sta privabila v Francijo milijone in milijone romarjev. In ko tisti med Francozi, ki ne verujejo — ni jih malo — vidijo tujce, ki prihajajo v Francijo iskat zaklade, katerih oni ne vidijo ali pa jih vsaj ne priznajo, se vsaj od časa do časa kakšna vest zgane pod sladkim bremenom milosti. Saj večina noče biti slepa, samo v zmoti so, ko iščejo lepoto in dobroto tam, kjer ju ni ali pa kjer sta samo deloma. Letos je Francozom govoril njihov narodni junak sv. Vincencij Pavelski. Zlasti s svojimi deli, ki so še vedno živa in še številnejša, kot so bila leta 1660., pred tristo leti, ko je svetnik zatisnil oči za ta svet. In obletnica Charlesa de Faucoulda! Saj se razen v ljubezni njegova pot v ničemer ne more primerjati z Vincencijevo. Puščavnik, ki dolga leta živi sam in bi človek ob njegovi smrti mislil, da je ostal praznih rok. Po sto letih rojstva tega izrednega moža, ki je pred štiridesetimi umrl, je pa iz njegovega duha in spisov zraslo več redovnih družb, ki so povsod tam, kjer bi redovnike in redovnice najmanj pričakovali: med črnici v Johannesburgu, na skrajni Aljaski, po najrevnejših madridskih predmestjih, med cigani, med cunjarji v Tokiu, med pristaniščniki v Hong-kongu, med Pimejci v Črni Afriki. Francoskih misijonarjev je še veliko po svetu. Vendar pa nekatere francoske redovne družbe v zadnjih letih nazadujejo, zlasti tiste, ki so manj zahtevne ali pa so se manj prilagodile času. Francoska mladina gre tja, kjer se žrtvujejo. Ne zdi se ji pa vredno, da bi s svojo mladostjo podaljševala životarjenje.

Francoskih protestantov je 1 milijon. Ko so leta 1959 obhajali Kalvinovo jubilejno obletnico, so katoličanom dejali, da so bili tudi oni veseli papeževega poziva k zedinjenju kristjanov.

V Franciji je mnogo slabega; niti krščeni niso vsi. Vendar je pa tudi domovina svetnikov. Ker jih je preveč, ne bomo nobenega posebej imenovali. In sedanji papež, ki je bil nekaj let nuncij v Parizu, je videl mnogo dobrega v deželi, o kateri ponovno trdi, da jo zelo ljubi.

Španija, Portugalska, Francija in Italija so latinske dežele in zato v mnogočem sorodne. Italija je v Evropi zadnja država, ki se je še nismo dotaknili. Če bo podoba Cerkve, ki jo podajamo, mozaik in če imajo v mozaiku različni kamenčki različno vrednost, bomo o kamenčku, ki predstavlja Italijo, rekli, da je eden zelo pomembnih. Srce italijanskega naroda, ki je Rim, je z Vatikanom tudi središče Cerkve.

Čeprav je poteklo že precej let, odkar so se različne dežele združile v enoto, ki jo poznamo pod imenom Italija, je pa med severom in jugom, med celino in otoki, še dosti razlik: italijanski sever je delaven in bogat, jug pa reven, ker je zemlja revna in pa ker se južnjaki pod toplim soncem ne gibljejo preveč. Italija res ne more prehraniti svojih 49 milijonov prebivalcev. Odkar je izgubila vse kolonije, mora po vsem svetu iskati in prositi, da leto za letom različne države sprejmejo nekaj odvišnega prebivalstva. Italijani precej mešajo vero in politiko. "Don Camilo" in komunistični župan nista povsem izmišljena. Vendar so se pa tudi v Italiji duhovi že precej opredelili. Med katoličani so vstale tri ali štiri osebnosti, ki jih pozna ves svet: Don Sturzo, duhovnik in oče krščanske demokracije v Italiji; De Gasperi, ki je hotel doseči v Italiji nekaj podobnega kot Adenauer v Nemčiji; ker so pa Italijani v marsičem različni od Nemcev, se mu ni posrečilo; La Pira, bivši florentinski župan, ki vzbuja začudenje pa tudi občudovanje med prijatelji in nasprotniki. Nazadnje pa omenim še kapucinskega patra Pija, ki privablja v južno Italijo ne samo mnogo Italijanov, ampak tudi tujcev. Ne moremo govoriti o svetosti, dokler tega ne stori Cerkev, ta pa nikogar ne kanonizira pred smrtjo. Je pa v življenju očeta Pija, kot nam pravijo verodostojne priče, dosti stvari, o katerih ne vemo, če bi jih mogli naravno razložiti.

Za skoraj 50 milijonov vernikov skrbi okrog 60.000 duhovnikov. Število teh je razmeroma zelo visoko. Če nam pravijo, da je v južni Italiji premalo duhovnikov in vsako leto manj, moremo to razumeti le, če je v drugih škofijah izredno veliko število poklicev.

Kar nas zelo preseneti, je pa tole: italijanskih misijonarjev je samo 2.000 (dva tisoč), kar pomeni, da je Italija glede na misijonsko osebje, ki ga daje Cerkvi, zelo skopa. Šele v zadnjih desetih letih se je število misijonarjev začelo dvigati. Italijanski misijonar, s katerim smo se srečali, nam je pripovedoval, da je njegov škof dobil iz Rima "povelje", da mora dati odhodnico iz škofije vsakemu duhovniku, ki bi se prijavil za misijonsko delo in ima za to potrebne sposobnosti. Zdi se, da so podoben odlok dobili tudi drugi italijanski škofje, ki imajo večje število duhovnikov.

Ne pozabimo, da Italijani zadnja štiri stoletja dajejo Cerkvi najvišjega predstojnika. Tudi rimski cerkveni uradi in večina vatikanskih zastopstev v svetu ima italijansko osebje. In prav zaradi tega smo trdili, da italijanski Cerkvi pripada važno mesto v katoliški Cerkvi.

(Sledi.)

GRADIMO CERKEV KRISTUSOVO!

ZASAJANJE CERKVE

DELO ZA DOMAČI DUHOVNIŠKI NARAŠČAJ V MISIJONIH

Piše Karel Wolbang C.M., U.S.A., Velika noč 1960.

SEDANJE STANJE AKCIJE

Prva dva posvečena

V nekaj statističnih podatkih si lahko v kratko predstavimo vsaj deloma žrtve, ki so jih doslej slovenski misijonski prijatelji doprinesli k akciji za pospešitev vzgoje domačega klera v misijonskih deželah, ki je dandanes ena najbolj problematičnih zadev katoliške Cerkve med mnogimi narodi, kjer je misijonsko delo šele v povojih ali morda že v najlepšem razvoju.

Med 28 podpiranimi bogoslovci iz vseh kontinentov, sta bila od leta 1954, ko se je akcija započela, doslej posvečena dva: indijski jezuit J. B. De Silva S.J., ki je že nekaj let profesor v St. Lawrence High School, Calcutta, in kitajski salezijanec John Bosco Cheou S.D.B., ki je bil po posvečenju v juniju 1959, poslan v Hong-kong in nato za pomoč našemu misijonarju Andreju Majcenu v Vietnam. Tam sedaj že lepo misijonari med trpečo vietnamsko mladino kot šolski nadzornik v nastajajočem zavodu za vzgojo bodočih vietnamskih domačih poklicev za salezijansko družbo, ki je šele z o. Majcenom temeljito zastavila delo v tej deželi. O Fr. Cheou, ki ga je vzdrževal pet let Mr. Frank Starin, bomo kasneje poročali v obširnem članku.

26 na potu do oltarja

Iz petero glavnih misijonskih predelov so preostali domači bogoslovci, kar 26 po številu.

Eden je za železno zaveso in je dovolj, da zanj molimo. Njegov dobrotnik je znano katoliško torontsko gradbeno podjetje "Triglav" (Triglav Construction Co. Ltd.), ki je prevzelo njegovo vzdrževanje in za prvi letnik njegovih študijev koncem 1959 darovalo prvih 150 dolarjev.

Dva sta Japonca. Oba jezuita in iz neposredne bližine delokroga našega o. Vladimirja Kosa S.J. v Tokiu.

Družina organista Williama Kuntara iz Eveleth, Minnesota, vzdržuje konvertita bogoslovca Alojzija Hideo Ikuma S.J., ki je postal katoličan po graduaciji na tokijski univerzi, ko je začel poučevati na jezuitski gimnaziji. Diplomiral je iz vulkanologije. Po odposlani tretjeletni vzdrževalnini je pri Bogu vpisanih Kuntarjevim v dobro njihovih lepih 450 dolarjev.

Rev. Jože Snoj, ki je nedavno zgradil v sončni Kaliforniji prvo cerkev na čast sv. Jožefu Delavcu, je nedavno dal odposlati za Japonca Johna K. Hasegawa S.J. drugoletno vzdrževalnino. Skupaj v dveh letih 300 dolarjev. Naj bi Gospod poslal še veliko darežljivih posnemovalcev in nebeškega blagoslova, njihovim žrtvam!

K SLIKI DESNO. — Trije od slovenskih dobrotnikov vzdrževani domačinski bogoslovci z njih duhovnim očetom, našim misijonarjem Andrejem Majcenom S.D.B. Od leve na desno — J. Berchmans Loh, g. Andrej Majcen, diakon John Bosco Cheou in Joseph Zen — vsi salezijanci. Fotografirani so pred kipom svojega ustanovitelja sv. Janeza Boska, ob Majcnovem obisku v Evropi.

10 Kitajcev in eden Vietnamec

Poleg že posvečenega misijonarja John Bosco Cheoua, slovenski dobrotniki vzdržujejo še 9 kitajskih bogoslovcev. Vse je priporočil misijonar Majcen, ki je večino že leta poznal in nekatere v nežni mladosti sam vzgajal. Fr. Cheou je bil prvi Kitajec, ki ga je krstil misijonar Majcen, ko je naš rojak komaj zastavil z misijonskim delom v Kunmingu, na zapadu Kitajske v prostranem Yunnanu. Vseh deset z enajstim Vietnamicem vred so salezijanci, ki lepo skrbijo za krščansko vzgojo zanemarjene mladine.

J. Berchmansa Loha podpira krščanska družina stavbenika Johna Kavčiča iz Toronta, ki ima doma kopico nadebudnih lastnih otrok. Skoro vsi so z materjo vred dnevno v farni cerkvi pri sveti maši in svetem obhajilu. Gospa je v domovini od komunistov veliko pretrpela. Celotna petletna vzdrževalnina zanj v znesku 750 dolarjev je bila že plačana bogoslovčevim predstojnikom predlansko leto. Kavčičevi so darovali že za dveletno vzdrževalnino drugega bogoslovca 300 dolarjev, ki so bili oddani za študije Jožefa Fu-ja. Nadaljnji znesek je dobrotnik že obljubil poslati kasneje.

Neimenovana velkodušna misijonska dobrotnica iz Chicaga, ki vzdržuje bogoslovce na več koncih sveta, je prevzela vzdrževanje Josepha Maka in je bilo zanj oddanih za 4 leta 600 dolarjev. Kot vsi njegovi kolegi, študira Mak na enem izmed velikih salezijanskih bogoslovij v Italiji. Tudi za peto leto je že darovala, a bo vsota uporabljena zanj le v primeru, da bo študije nadaljeval, sicer pa za prvoletno vzdrževalnino novega bogoslovca.

Mnogo preizkušenj in trpljenja je stalo skrito misijonsko dobrotnico iz Timminsa v Ontariju, predno je mogla prevzeti vzdrževanje bogoslovca Benedikta Tchangga, za katerega je plačala 750 dolarjev, v primeru, da bo nadarjeni duhovniški kandidat delal doktorat. Za prva štiri leta je bilo 600 dolarjev zanj že odposlanih.

Družina Franka Kastelica iz Illinoisa, katerim so komunisti v domovini umorili štiri sinove, je že žrtvovala za svojega vzdrževanca bogoslovca Avguština Kuoka prvih 300 dolarjev za dveletno njegovo šolanje. To podporo je posredovala goreča misijonska dobrotnica iz Clevelanda, ki sama zvesto sodeluje pri akciji. Namen darovalcev je vzvišen: "Da bi Bog po naših žrtvah za rast Cerkve pripeljal do oltarja nepoznanega fanta iz misijonov, ko so moralj naši v najlepših letih za sveto vero umreti." Upajmo, da bo sličnih staršev med našimi novonaseljenci še kaj več. Nekateri so kar prehitro pozabili prestane preizkušnje, ko so se ustalili in jim je začelo iti malo lažje in boljše. Trden krščanski značaj postane običajno po trpljenju še bolj velikodušen in plemenit.

Triletna vzdrževalnina v znesku 450 dolarjev je bila oddana kot dar za bogoslovca Johna Funga po dobroti družine Johna Prezlja iz Toronta. Preostalo še sledi. Kot marsikateri primer sta tudi Mr. Ivan in gospa sklenila, da bosta nepoznanega bogoslovca vzdrževala z željo in prošnjo, da bi Bog blagoslavljal njune lastne otroke ter da bi ta žrtev olajšala siromašnemu bogoslovcu pot do posvečenja. Kako posnemanja vredni nagibi za mnoge v sličnem položaju, ko otroci začenjajo v družini ravno doraščati in kritično opazovati zgled lastnih staršev.

Plemenita vdova Mrs. Margaret Peskar iz Clevelanda, je žrtvovala 500 dolarjev in dodala še 85 dolarjev za celotno vzdrževalnino bogoslovca Stanislava P'e-ja za štiriletno študije. Denar so nadrejeni prejeli.

Bogoslovca Wei Yueh Shana vzdržuje družina Jožeta Kastelica iz Toronta in je bilo za dve leti 300 dolarjev že odposlanih. Z gospo Antonijo sta

kot mnoge druge družine, ki so prevzele tako podpiranje, sklenila doprinesiti to lepo žrtev za blagoslov nad lastnim domom. Mnoge mlade družine, ki so svoje življenje lepo uredile, bi mogle storiti isto v zahvalo in prošnjo. Vsak jih ima sleherni dan dovolj.

Vzdrževanje mnogo obetajočega Josepha M. Zena je že leta 1956 prevzela neimenovana dobrotnica iz Clevelanda in je bilo zanj 600 dolarjev že takrat oddanih. Kot dobrotnica D'Silva in Remediosa, želi tudi ta samska misijonska dobrotnica samo eno, da bi mogla s svojimi žrtvami čim več doprinesiti k rasti Cerkve in vzgoji domačih duhovnikov, dokler ji je mogoče. Nedopovedljivo mnogo dobrega je v teh zadnjih letih za misijone in druge svete namene že napravila. Kako posnemanja vreden zgled za vse, ki jim Bog ni namenil lastne družine, a dal možnost zaslužiti in obrniti marsikaj v velike namene vojskujoče se Cerkve.

Vietnamca Isidore Le Huong, posvečenega v juniju, vzdržuje ponovno omenjeni Mr. Frank Starin. Zanj je bilo plačanih že 750 dolarjev za vseh pet let študijev. Predno je odšel študirat teologijo v Italijo, je Le Huong deloval na Filipinih. To bo v dveh letih drugi novomašnik skromnega g. Franka. Tudi on je garal in živel od mladosti, ko je zapustil Gorenjsko, nekaj časa v Nemčiji, nato v U.S.A., se izpopolnil kot mehanik in samski zvesto izpolnjeval božjo postavo. V pokoju veliko dobrega napravi za rast Cerkve. Spet primer, kako veren mož veliko premore, če res živi iz vere.

IZ Indije — osem duhovniških kandidatov

O že posvečenem misijonarju D'Silva in ostalih jezuitskih bogoslovcih Joseph Paul Remedios ter Carvalho in o svetnem bogoslovcu Thomas Gómezu pišemo posebej.

Zelo nadarjenega, a malo bolehnega indijskega bogoslovca Roberta Kerketta, vzdržuje neimenovana goreča misijonska dobrotnica iz Ely v Minesoti, 300 dolarjev za njegovo dveletno vzdrževalnino je bilo že odposlanih. Njega, kot tudi tri naslednje, je priporočil naš misijonar Pavel Bernik, ki je v zadnjih letih bil profesor v dveh salezijanskih indijskih semeniščih.

Ameriške gospe iz Kalifornije, članice organizacije "Catholic Daughters of America" v Redlands, plačujejo za študije bogoslovca Matthew Pulin-gathila. Rev. Jože Snoj, njihov bivši duhovni voditelj, jih je za sodelovanje pridobil in prvo ter drugoletno vsoto 300 dolarjev so predstojniki zanj že prejeli.

Tomaž Pazhayampallil, ki je ime skrajšal v P. I. Thomas, uživa podporo neimenovane dobrotnice iz Clevelanda, ki vzdržuje že Kitajca Zena. 400 dolarjev je bilo zanj že leta 1956 odposlanih nadrejenim.

Mlada krščanska družina Johna Tratnika iz Toronta plačuje za Josepha Vaikoma in je bilo 300 dolarjev zanj za prvi dve leti študijev že odposlanih.

Od zadnjih štirih študira samo Kerketta v Italiji, ostali trije v Indiji. Za tak primer je bilo vnaprej pojasnjeno, da bodo včasih vzdrževalnine samo po 100 dolarjev letno, namesto 150, v kolikor potovanje in študij v Evropi gotovo veliko več stanejo kot doma v Indiji, Afriki in drugod v misijonskih deželah.

Sredi silnih potreb po domači duhovščini v črni Afriki.

Šest afriških bogoslovcev vzdržujejo slovenski misijonski dobrotniki.

Petletno vzdrževalnino za obetajočega bogoslovca Modesta Gasigwa je žrtvovala neimenovana dobrotnica v Illinoisu, ki že podpira študije Kitajca

Maka in drugega Afričana Leonidas Gombaniri. Obe celotni petletni vzdrževalnini, po 750 dolarjev vsaka, sta bili že oddani merodajnim predstojnikom v skupni vsoti 1500 dolarjev. Tako ta dobrotnica sama doslej skrbi za tri domačinske bogoslovce z vsoto, ki za preprosto verno staronaseljenko in vdovo gotovo pomeni ogromno. Naj ji On, ki niti siromaku ponujene čaše vode ne bo ostal dolžan, nagradi njeno dušo že na tem svetu z nebeško tolažbo.

Obstoji še tretja neimenovana clevelandska dobrotnica, ki je prevzela vzdrževanje bogoslovca Michela Nsengiyumva. 450 dolarjev za prva tri leta vzdrževalnine je že bilo odposlanih v semenišče.

Vsi trije imenovani študirajo v istem bogoslovju in je bil stik z njihovim nadškofom Perraudinom vzpostavljen po posredovanju sestre Marije Angele, ki je na istem misijonskem teritoriju delovala več let. Je to cerkveno področje v Ruanda-Urundi, kjer je bila nedavno vzpostavljena domača hierarhija.

Družina Jakoba Beznika iz Milwaukee v Wisconsinu odplačuje prvoletno vzdrževalnino za bogoslovca Gaudensyo Msongo. S prošnjo in željo, da bi Bog med njihovimi otroci katerega poklical v duhovništvo.

Neimenovani samski misijonski dobrotnik iz Toronta podpira bogoslovca Johna Mwano iz vzhodne Tanganyke. 600 dolarjev za štiriletno vzdrževalnino je bilo že zanj poslanih semenišču.

Maurilia Sanga iz istega semenišča podpira znana torontska družina Jakoba Kvasa, večletnega upravnika "Božje besede" v slovenski fari Marije Pomočnice. 150 dolarjev za prvo leto je semenišče že prejelo.

Vsi ti plemeniti slovenski dobrotniki so dobro doumeli, kar je sredi maja sveti oče Janez XXIII. v Rimu zbranim narodnim voditeljem Propagande znova poudaril, da je misijonska akcija katoliške Cerkve najbolj važna naloga na svetu.

(Sledi.)

PREGLED SKLADA ZA VZDRŽEVANJE DOMAČIH BOGOSLOVCEV

OD 1. I. 1959 — 25. V. 1960.

1512 dolarjev:

Neimenovana iz Chicaga za celotno petletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Joseph Mak S.D.B. in afriškega teologa Leonidas Gombaniri; po 750 dol. za vsakega; osebni dar za L. Gombaniri 5 in za njenega prvega bogoslovca Modeste Gasigwa 7 dol. v skupnem znesku 1512 dol.

760 dolarjev:

Mr. Frank Starin za celotno petletno vzdrževalnino indijskega bogoslovca Carvalho S.J. in dar za svojega bivšega vzdrževanca kitajskega duhovnika John Bosco Cheou S.D.B., ki sedaj deluje z A. Majcnom v Vietnamu, 10 dolarjev, skupaj 760 dolarjev.

750 dolarjev:

Neimenovana iz Timminsa, Ontario, Kanada, za celotno petletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Benedicta Tchang S.D.B.

585 dolarjev:

Mrs. Margaret Peskar za celotno petletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Stanislava P'e S.D.B. po 100 dolarjev letno in dodatek 85 dolarjev za knjige, skupno 585 dolarjev.

Po 300 dolarjev:

Družina Johna Kavčiča iz Toronta prvi dve leti vzdrževalnine za drugega kitajskega bogoslovca Joseph Fu S.D.B.

Neimenovani iz Toronta za tretje in četrto leto vzdrževalnine afriškega bogoslovca John Mwano.

Neimenovana iz Clevelanda za drugo in tretje leto vzdrževalnine drugega indijskega teologa Joseph Paul Remedios S.J.

Rev. Joseph Snoj za prvo in drugoletno vzdrževalnino japonskega bogoslovca John K. Hasegawa S.J.

Catholic Daughters of America, Redlands, California, (po posredovanju duh. voditelja Rev. Jožeta Snoja), za prvi dve leti vzdrževanja indijskega bogoslovca Matthew Pulingathil S.D.B. —

180 dolarjev:

Družina William Kuntara, iz Minnesote, za svojega japonskega bogoslovca Aloysius Hideo Ikuma S.J., še preostalih 88 dolarjev za drugoletno in prvih 92 za tretjeletno vzdrževalnino, skupaj 180 dolarjev.

Po 150 dolarjev:

Družina Joseph Kastelic iz Toronta za drugoletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Wei Yüeh Shan S.D.B.

Triglav Co. Ltd. iz Toronta za prvoletno vzdrževalnino bogoslovca za železno zaveso.

Družina Jakoba Kvasa iz Toronta za prvoletno vzdrževalnino afriškega bogoslovca Maurilyo Sanga.

Neimenovana iz Ely, v Minnesoti, za drugoletno vzdrževalnino indijskega bogoslovca Roberta Kerketta S.D.B.

Družina Franka Kastelic iz Chicaga za drugoletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Avgušтина Kuok S.D.B.

Družina Johna Prezlja, iz Toronta, za tretjeletno vzdrževalnino kitajskega bogoslovca Johna Fung S.D.B.

Družina Johna Tratnik iz Toronta, za tretjeletno vzdrževalnino indijskega bogoslovca Josepha Vaikom S.D.B.

Družina Josepha Wintar iz Kirkland Lake, Ontario, za prvoletno vzdrževalnino indijskega bogoslovca Thomasa Gómez.

Neimenovana iz Clevelanda, za tretjeletno vzdrževalnino afriškega bogoslovca Michel Nsengiyumva.

100 dolarjev:

Družina Jakoba Beznik iz Milwaukee, Wisconsin, za vzdrževanje bodočega afriškega bogoslovca Gaudensyo Msongo iz nove družbe bratov domačinov k prvoletni vzdrževalnini nadaljnjih 100 dolarjev.

5 dolarjev:

Mrs. Victoria Deslich, kot pomoč akciji za vzdrževanje domačih bogoslovcev.

SKUPAJ DOL. 6642.—

POPOTNI MISIJONSKI UTRINKI

L. L. C.M.

V mesecih juliju in avgustu sem bil v Evropi. Gmotno sta mi potovanje omogočila dva dobrotnika. Mnogo razlogov sem imel za ta podvig. Misijonski nameni niso bili poglavitni. Zato še daleč nisem v Evropi toliko misijonskega doživel, kolikor bi lahko, ako bi bila moja pot le ali predvsem temu posvečena.

Evropa ni misijonska dežela, a je dežela živega misijonskega zaledja. V Evropi je središče krščanstva, vsega misijonskega dela Cerkve in tudi središče misijonske akcije v zaledju. V Evropi se pogosto vrše velike prireditve, na katere se stekajo ljudje z vsega sveta, vseh kontinentov, tako misijonsko polje včasih takorekoč seže v Evropo in najdeš v Evropi ne le stik z misijonskim zaledjem, ampak tudi z misijonskim poljem.

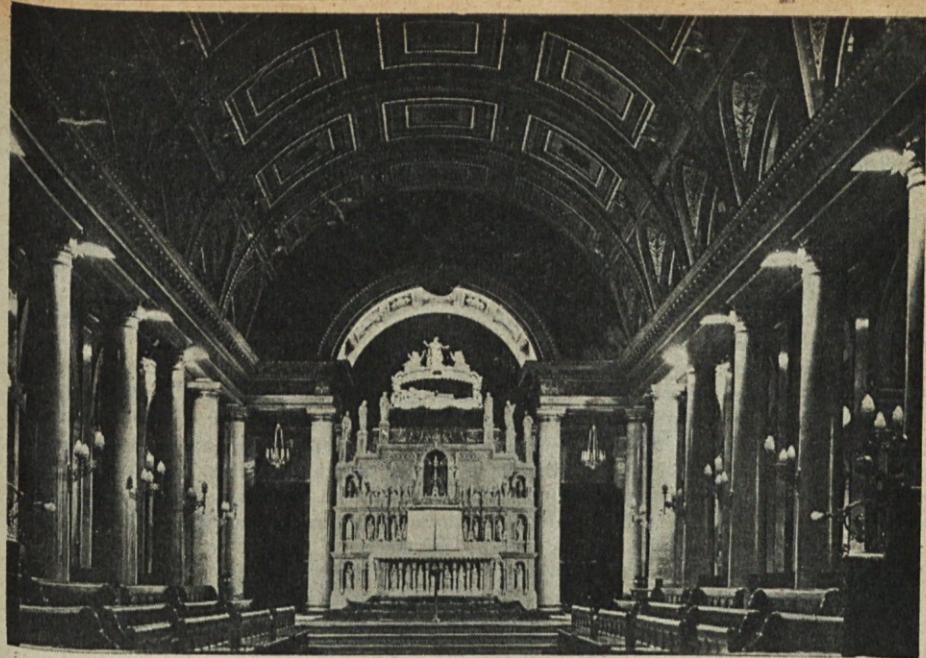
Bil pa nisem le v Evropi, tudi na afriška tla sem imel priliko stopiti, na tla nekdanj tako cvetočega krščanstva Severne Afrike, ki pa je že stoletja samo še vera tujcev sredi živega mohamedanstva.

Moje popotno misijonsko doživljanje je bilo deloma pasivno, ko sem misijonske vtise sprejemal, deloma aktivno, ko sem misijonsko poznanje ali zavzetost drugim posredoval.

Popisal bom ta svoja misijonska doživetja, kakor so si časovno sledila. Ne bo to celoten popis mojega potovanja, ker tak bi ne spadal v Katoliške misijone, pač pa bom moral podati vsaj nekaj splošnega okvira mojih premikanj, v katera so bila vpletena misijonska doživljanja.

NA POLETU V EVROPO

Pot iz Argentine v Evropo sem moral napraviti z letalom. Na poletu je bilo morda moje največje misijonsko doživetje; ko sem doznal, kako enostavno in lahko bi bilo napraviti pot z letalom okrog sveta na obisk k slovenskim misijonarjem. Njega dni, pred kakimi sedemnajstimi leti, ko so "Katoliški misijoni" izhajali v Ljubljani, sem skozi leto dni objavljval sestavek prav s tem naslovom: "Z letalom okrog sveta na obisku pri slovenskih misijonarjih". Letalo je bilo helikopter... Pot je bila namišljena, a vsebina resnična, kajti iz pisem in zgodovine slovenskih misijonarjev sem jemal vse podatke o njih preteklosti in sedanjem življenju ter razmerah in krajih, med katerimi žive. "Potopis" je bil celo ilustriran: risar mi je na podlagi fotografij, ki sem mu jih predložil, risal prizore, kakor da bi jih jaz snemal na filmski trak. Zlasti preprostejši bralci so bili uverjeni o resničnosti mojega potovanja, pa so me spraševali, kdaj sem šel na pot, kdo mi jo je plačal, itd. No, zaradi razmer se je moje "potovanje" omejilo na Afriko, ker je moral list za kako leto prenehati. Vendar sem od tedaj naprej rad sanjal o tem, kako lepo bi bilo v resnici obiskati tedaj še okrog 120 živečih slovenskih misijonarjev in misijonark, vse lepo filmati in potem imeti po vsej Sloveniji in morda še med izseljenci v U.S.A. filmska predavanja ter nazadnje še lepo ilustrirano knjigo napisati. S tem bi se krili ne le stroški potovanja, temveč bi še za misijonarje kaj ostalo... A to so bile le sanje, kajti v tistih malih slovenskih razmerah je človek mislil, da se pelje že daleč in naredi veliko potovanje, če je šel malo čez mejo, recimo v Rim...

Cerkev v generalni hiši lazaristov v Parizu, na Rue de Sévres 95; nad glavnim oltarjem je truplo sv. Vincencija Pavelskega.

Od tedaj pa je svet že zelo napredoval. Saj se pripravljajo že na polet okrog zemlje v dveh urah in celo na druge planete že mislijo poleteti. Zato je potovanje z letalom po več kontinentih že samo še majhna stvar. In res, ko sem tako lagodno sedel v letalu in v 24 urah in malo več skočil iz Amerike v Evropo in kasneje iz Evrope v Afriko v dveh urah in ko sem bral vozni red iste družbe ter našel lahke in hitre zveze še z drugimi kontinenti, zlasti s celotno Azijo in vsemi njenimi deželami, sem si mislil, kako lahko bi bilo v današnjih razmerah uresničiti moj nekdanji sen. Spomnil sem se, kako je na primer č.g. Julij Slapšak porabil svoj dopust, da je kar mimogrede iz U.S.A. obiskal misijonarje na Japonskem, na Formozo, v Hong-kongu in v Indokini ter v Indiji. Škoda, sem si rekel, da ne živim v U.S.A., ki je dolarska dežela; morda bi tudi jaz prišel tamkaj kdaj do sredstev za tako potovanje. V Argentini smo pa bolj reveži...

Da, o tem sem premišljeval, ko smo leteli s štirimotornikom preko celine. Pristali smo v Río de Janeiro, kjer je znano, da živi mnogo ljudi tudi črne in drugih ras. V Buenos Airesu imamo le nekaj Japoncev, črnca pa zlepa ne vidiš; bilo jih je več, a so izumrli. V Río je pa druga: velika mešanica ras in še več mešancev. Vidljivo se pa tudi indijanske fizionomije, saj je znano, da je zlasti v porečju Amazonke, v pragozdovih še veliko indijanskih primitivnih rodov, mnogo pa se jih staplja z belimi.

Na poletu proti Evropi sem prišel v stik tudi z afriškim svetom. Naša letalska družba je namreč ena redkih, katere letala pristajajo tudi na takoimenovanem Slanem otoku, ki spada pod Portugalsko, a ga štejejo zemljepisno k afriški celini. Res, majhen otok s kakimi 3000 prebivalci, ki so vsi rjavkasto črne polti. Na leta-

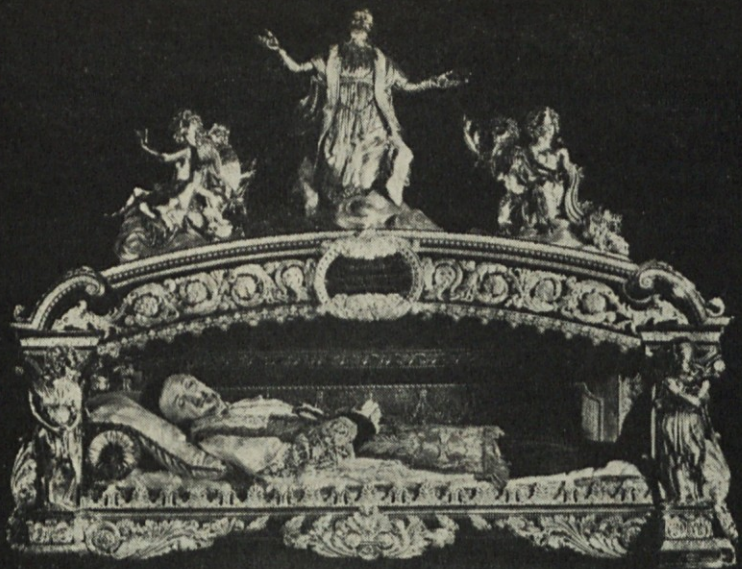
lišču sem govoril z bradatim kapucinskim patrom v svetlo rjavi halji, ki tamkaj misijonari, pa je prišel spremit na letališče nekega znanca. Povedal mi je, da je edini dušni pastir za te duše, katerih jih je veliko katoliških. Gledal sem po otoku in premišljeval, od česa pač ti ljudje žive, kajti nikjer nisem videl niti bilke zelenja. Morda tisto nekaj rumenega, suhega rastlinja, ki ga je bilo med kamenjem videti, prehranja nekaj koz in ovac, te pa ljudi. Verjetno je zdaj nekoliko laže, ker letališče vsaj nekaj donaja domačinom, ki so nekateri zaposleni na njem. Nehote sem se spomnil na nizko ekonomsko stopnjo večine misijonskih narodov in dežel na eni strani in na obilje in visoki življenjski standard krščanskih dežel na drugi. V Nemčiji so pred dvema letoma misijonski krogi podvzeli velikopotezno akcijo za pomoč laičnim v misijonskih deželah. Veliko so pisali o tem žalostnem pojavu in veliko so darovali za njega olajšanje. Organizacija Združenih narodov ima vedno bolj pred očmi nujnost, pomagati manj razvitim deželam. Ali ne prihaja vse to nekoliko prepozno in s prepočasnimi koraki? Ali niso narodi in cele rase naveličani čakati na krščansko pravičnost in ljubezen, ali niso razočarani do kraja nad "ljubeznijo" bogatejšega krščanskega brata?.. Misijonarji so povsod prinašali tudi ljubezen, a bilo jih je in jih je še vedno premalo in preneznatna sredstva so jim na razpolago. Krščanski svet ljubezenskega poslanstva misijonske akcije ni razumel dovolj in ga še danes ne razume dovolj. Morda ga bo pa svetovna komunistična nevarnost le zdramila, da se združi v velikopoteznem načrtu, dvigniti iz socialne bede svoje poganske brate Azije, Afrike in Oceanije. Kako bo potem misijonom delo olajšano! Od krščanskega sveta izvirajoče blagostanje bo že samo zgovorna priča, da krščanstvo človeka dviga tudi k naravnemu napredku in lažjemu življenju, k večji tudi zemeljski sreči. Poganski narodi, rešeni revščine, bodo bolj sprejemljivi za nadzemske reči, nadnaravni svet. Izpodbita bo najnevarnejša komunistična pretveza k socialni revoluciji. In kar je še posebne važnosti: domala vsa sredstva misijonske akcije Cerkve, ki grede zdaj v toliki meri za lajšanje telesne bede, bodo mogla služiti poglavitnemu cilju misijonstva, ostvarjanju "pogojev za predvsem nadnaravno poslanstvo Cerkve: "Pojdite in učite, krščujte," kar se more doseči zlasti z vzgojo novih domačih misijonarjev, po katerih le se more Cerkev za trajno zakoreniniti v pogansko okolje.

V PARIZU

Letalo je pristalo še v Lizboni, nato pa, že ponoči, v Milanu. Drugo jutro me je sprejel na svoja krila drug ptič, ki me je preko Mont Blanca prinesel v Pariz.

V Parizu je bil moj glavni namen, udeležiti se *nove maše sobrata Francita Rodeta*, ki smo ga v Argentini kot malega študenta sprejeli v vzgojo in v družbo, nato pa je bil poslan na temeljiti študij najprej v Rim, potem pa v Pariz, kjer je na Katoliškem institutu odlično končal teološke študije, a jih bo še pomnožil z doktoratom.

Za slovenske lazariste je nova maša slovenskega sobrata v teh razmerah posebno vesel dogodek. Saj so slovenski lazaristi zadnjih 40 let precej sodelovali pri slovenski misijonski akciji in še danes iz zamejstva vzdržujejo stike s slovenskimi misijonarji na misijonskem polju in s slovenskimi misijonskimi činitelji v zaledju. S tem delom bi radi nadaljevali v zamejstvu in kasneje, ko napoči v domovini verska svoboda, spet doma. In še več: celo novih misijonarjev bi radi poslali čez čas v misijone, kar je predvsem namen pred dvema letoma ustanovljenega Baragovega misijonišča v Argentini. Seveda pa je glavni pogoj za doseg te ciljev družbeni naraščaj. In zato tako veselje, ko se v tujini spet pojavi novi sobrat duhovnik, nova delovna moč, zato mu s takim veseljem vsi sobratje kličemo: "Novi mašnik, bod'

Srebrna krsta s truplom sv. Vincencija Pavelskega nad glavnim oltarjem cerkve pri lazaristih v Parizu.

pozdravljen!". In ta klic, ta pozdrav sem imel novomašniku prinesiti v imenu celotne slovenske misijonske akcije, še posebej pa v imenu vseh, ki smo delali ali soživali z nekdanjim Misijoniščem v Grobljah, kajti novomašnik se je rodil v grobeljski soseski in je svoja najnežnejša leta preživel pod grobeljskim zvonom.

Slovesnost nove maše sta organizirala direktor slovenskega dušnega pastirstva v Franciji, č.g. Ignacij Čretnik in usmiljena sestra Rozalija Šmalc. Vršila se je v kapeli, kjer se je usmiljenki sv. Katarini Labouré prikazala Mati božja in ji razodela čudodelno svetinjo. Udeležilo se je zelo veliko slovenskih rojakov, nad 200, pa tudi mnogo drugih. Po kosilu smo povabili svate na *misijonsko predavanje* s skioptičnimi slikami in filmi v kapelo-dvorano tam blizu pri jezuitih, kjer imajo vsako nedeljo rojaki popoldansko službo božjo in prireditve. Poleg svatov je prišlo še veliko več drugih, ki so za predavanje izvedeli pri oznanilu v cerkvi ali sicer. Najprej sem navzočim povedal nekaj splošnega o slovenski misijonski akciji v zamejstvu, nato pa pokazal kakih 120 skioptičnih slik o našem laičnem misijonarju dr. Janežu in o deželi, v kateri deluje, otoku Formozi. Navzoči so sledili izvajanjem z večjim zanimanjem, kot sem pričakoval. Kar sami od sebe so tudi zbrali nekaj tisoč frankov v misijonske namene. Vsega tega sem bil toliko bolj vesel, ker sem v nekaj dneh bivanja v Evropi spoznal, da ima življenje v starem svetu po drugi svetovni vojni, tudi življenje naših izseljencev, silno hiter in pester ritem in da se ni tako lahko vživeti v krajevno oddaljeni misijonski problem Cerkve in se zavzeti za sodelovanje pri njem. Da človeka kljub temu misijonski problem brž zajame, kakor hitro se mu nekoliko približa, je znak še dosti finega čutenja s Cerkvijo. Ta odprtost src naših, v velemestu se borečih rojakov, me je res vzpodbudila.

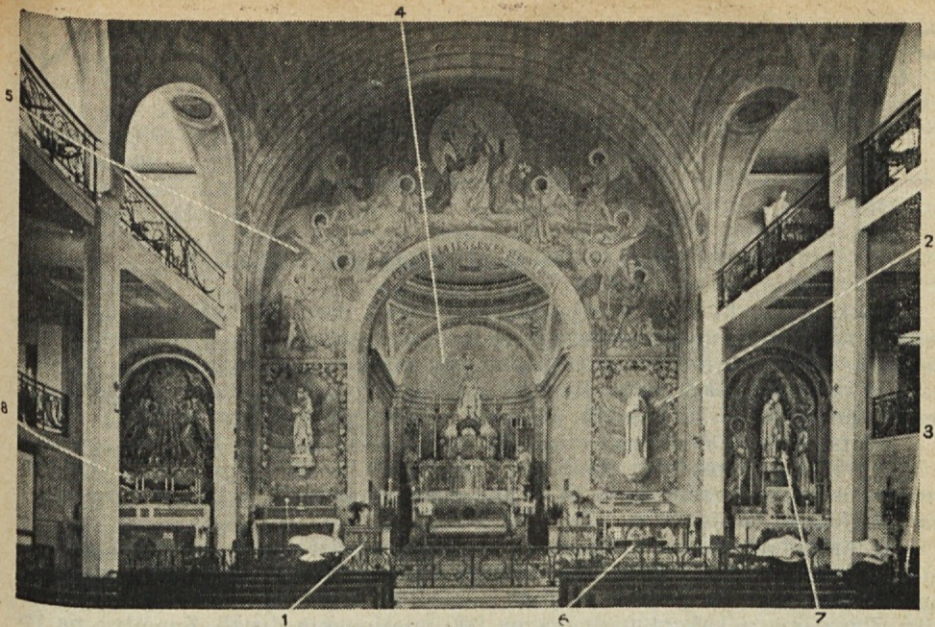
Naslednje dni sem porabil za ogled Pariza. Vsak dan pa sem pričel s sveto daritvijo na naših družbi tako svetih krajih, ki so pomembni tudi v misijonskem pogledu: V *cerkvi sv. Vincencija Pavelskega*, na Rue de Sévres, kjer počiva truplo ustanovitelja Misijonske družbe - lazaristov in soustanovitelja usmiljenih sester, in pa v že omenjeni kapeli centralne hiše sester te družbe na Rue du Bac, čisto blizu, kjer se je prikazovala Brezmadežna in kjer počivata trupli soustanoviteljice usmiljenk, sv. Ludovike Marillac in pa sv. Katarine Labouré, ki se ji je Marija prikazovala, in še srce sv. Vincencija hranijo tam v zlati žari.

Sv. Vincencij Pavelski je bil eden tistih izrednih svetnikov, od katerih se lahko vedno in v vsem učimo. Živel je v času, ko je bila njegova domovina Francija sredi silno težkih verskih razmer zaradi krivoverstva, vojn, socialne bede in zlasti zaradi pomanjkanja dobre duhovščine na deželi. In ta mož, ki je, lahko rečemo, bistveno sodeloval pri lajšanju te telesne in duhovne bede tačasne Francije in okoliških dežel, je vendarle našel ne le smisel, ampak tudi čas, sredstva in osobe, da je ustanavljal celo misijonske postojanke nove družbe tako v Severni Afriki, na Bližnjem Vzhodu in na Madagaskarju. Čudovita je bila njegova vztrajnost in požrtvovalnost pri vzdrževanju teh misijonskih postojank, zlasti tiste na Madagaskarju, ko so se misijonske ekspedicije druga za drugo izgubljale bodisi v morju bodisi v bolezni, smrti ali umorih... Skoraj neverjetno se zdi tudi, da je imel ta veliki duh katoliške Cerkve že tedaj tako čiste pojme o tem, kaj naj bodo misijoni, njih cilj, sredstva, metode dela... Slovenski misijonski doktor Anton Soklič C.M. je pred 15 leti o tem napisal obširno doktorsko tezo, iz katere morejo sodobni misijonski delavci črpati bogastvo Vincencijevih zdravil, še danes modernih misijonskih načel. Vincencijev misijonski duh, njegova načela in njegovo misijonsko delo — vse to je rodilo misijonsko akcijo tudi slovenskih Vincencijevih sinov lazaristov.

Ko sem klečal ob ustanoviteljevem svetem truplu, ki se je prav pred tristo leti ločilo od duše in čaka vstajenja in poveličanja, ki ga je duša že deležna, sem ga prosil, naj s svojim posredovanjem pri Bogu doseže ne le ohranitev, ampak celo pomnožitev slovenske Misijonske družbe in njenega misijonskega dela. Zlasti sem ga prosil, naj nam izprosi novih misijonskih poklicev in posebnega blagoslova Baragovemu misijonišču.

V hiši imajo dvorano, v kateri so spravljene in razstavljene relikvije sv. Vincencija in drugih svetih in blaženih obeh Vincencijevih družb. Tako sem videl tudi relikvije blaženih kitajskih mučencev Gabrijela Perboarja in Frančiška Kleta, pa tudi blaženega abesinskega mučenca Gebre Mihaela. Spomnil sem se na današnje mučeništvo kitajske Cerkve, spomnil sem se, da so bili vsi inozemski misijonarji po nemajhnih preganjanjih izgnani, da je stoletno misijonsko delo Vincencijeve Misijonske družbe na Kitajskem doletel smrtni udarec, katerega žrtve so bili tudi številni izgnani kitajski misijonarji (med njimi tudi en misijonski škof), ki zdaj žive v očetovi hiši v Parizu in od katerih zlasti mlajši še upajo na povratek in na obnovo misijonskega dela. Spomnil sem se tudi številnih slovenskih kitajskih misijonarjev lazaristov, ki so malo pred prihodom komunizma že dosegli Baragov kitajski misijon, tako lepo cvetoč in toliko sadov obetajoč, pa so morali drug za drugim vsi do zadnjega ljubljeno Kitajsko zapustiti in ki tudi mnogi od njih še upajo na vrnitev.

Pri *usmiljenih sestrah*, v njih materni hiši sem tudi opazil mnogo pojavov velike misijonske delavnosti te največje redovne družbe v sveti Cerkvi, ki šteje 48 tisoč članic in od tega velik del v misijonih prav povsod po poganskem svetu. Med novinkami sem zasledil mnogo obrazov rumene rase in tudi drugih, na dvorišču sem videl vse polno velikih zabojev, natrpanih z robo za misijonske postojanke,

Kapela generalne hiše usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega v Parizu, na Rue du Bac, kjer se je usmiljenki sv. Katarini Labouré prikazovala Brezmadežna Čudodelne svetinje. Številke ob se je slike razlagajo nekatere od številnih znamenitosti na tem svetem kraju: 1. Kraj prvega prikazanja leta 1830; 2. kip Device Mogočne, kakor se je v drugem prikazanju pravtako razodela Marija sveti Katarini; 3. stol, na katerem je Marija sedela ob prvem prikazanju; 4. še druga podoba, v kateri se je Marija prikazala; 5. freska prvega prikazanja; 6. sveto telo Katarine Labouré; 7. srce sv. Vincencija Pavelskega; 8. krsta s svetim telesom sv. Ludovike Marillac, soustanoviteljice usmiljenih sester.

govoril sem s sestro, ki je vedno na poti s potujočo misijonsko razstavo, na kateri kaže tudi misijonske filme, zlasti lepe iz bivšega Belgijskega Konga. Z velečastito materjo generalko sem govoril prav o žalostnem stanju njih misijonskih postojank v tej nemirni deželi, katere prihodnost je tako negotova, zlasti kar zadeva misijonsko delo: ena najbolj cvetočih afriških misijonskih dežel lahko v nekaj mesecih doživi strašno uničenje. Že v zadnjih neredih in političnih zmedah so se morale številne sestre umakniti s postojank, drugod spet ne vedo, kaj storiti. Ali se bo v Kongu ponovila žalostna zgodba Cerkve na Kitajskem, Severni Koreji in Severnem Vietnamu? Težka skrb leži na predstojnikih te misijonsko toliko žrtvujoče Vincencijeve in Ludovikine družbe.

V materni hiši usmiljenih sester sem našel tudi bivšo slovensko japonsko misijonarko, s. Cirenijo Jug, ki je kakih dvajset let ali še več delovala v misijonih te danes Cerkvi tako na stežaj odprte dežele, pa je s težkim srcem morala pred nekaj leti svoje ljubljene Japončke zapustiti, ker so ji zdravstvene moči odpovedale: hrepeni in moli, da bi šla lahko spet nazaj...

(Sledi.)

PROTESTANTSKI MISIJONI

JOŽE MEJAČ C.M.

(Nadaljevanje.)

F. PROTESTANTSKO MISIJONSKO ZALEDJE

Vsaka vera, ki hoče misijonsko sodelovati, mora skrbeti tudi za misijonsko zaledje. Iz njega prihajajo vedno nove delovne moči za naskok poganskih dežel, v njem se zbirajo denarna sredstva za vzdrževanje misijonarjev in misijonskih ustanov. Čim boljše je organizirano misijonsko zaledje, tem silnejši je razmah delovnih sil na misijonskem polju.

Protestantsko misijonsko zaledje delno že poznamo. Ko smo govorili o njihovih misijonskih družbah, smo se dotaknili tega vprašanja. Omenili smo pa le najbolj važne in še te le pod vidikom, kako in koliko one posegajo na misijonsko polje.

K protestantskemu misijonskemu zaledju prištevamo vse tiste dežele, kjer je večina prebivalstva ali vsaj znatno število protestantske vere. V prvo vrsto spada Anglija s svojimi dominioni in pa Združene države Amerike. Prva ima nekako 400, druga pa 300 misijonskih družb. Značilno pa je, da je ves čas v tem pogledu prednjačila Anglija in so bili Amerikanci pri ustanavljanju svojih misijonskih družb le posnemovalci. Ko je bila kaka družba ustanovljena na Angleškem in se je izkazalo, da donáša lepe sadove, so jo priklicali v življenje tudi Amerikanci, včasih prav pod istim imenom, včasih pa so ga po svoje obrnili.

Za Angleži in Amerikanci so bili najbolj delavni Nemci, le žal, da sta jih obe svetovni vojni in izguba kolonij silno zavrli. Danes imajo že spet nad 60 družb, nekatere z velikim znanstvenim slovesom. Nemčiji sledita Holandska in Švica, vsaka s 30 družbami, na zadnjem mestu so pa Danska, Švedska in Norveška. K tem pglavitnim protestantskim misijonskim družbam je treba prišteti še one, ki jih ustanovljajo protestantje v katoliških deželah (Francija, Belgija) z namenom, da tudi oni pripomorejo k razmahu njihovega misijonstva v poganskem svetu.

Misijonsko ozračje

Protestantje polagajo veliko skrb na oblikovanje misijonske miselnosti med svojimi verniki. Začenjajo že z otroci v prav nežni dobi. Iz raznih njihovih revij lahko razberemo, da jim ne manjka knjig z obilnim in primernim materialom za oblikovanje misijonskih mladinskih skupin. Otroci, ki še nimajo deset let, spadajo v prvo skupino, od deset do dvanajst v drugo. Za vse je lepo poskrbljeno: od prijetno pisanih knjig z misijonskimi pripovedkami in zgodbami pa do večbarvnih slik iz misijonskih dežel, s priloženimi igračkami in punčkami z oblekami iz daljnjih misijonskih dežel. Hkrati se obračajo tudi na starše, naj širijo zanimanje svojih otrok za misijone. Dajejo jim prav podrobna navodila za to: kako naj o priliki razvijejo zemljevid sveta, kar na tla, in sprašujejo svoje otroke, odkod so

njihove igrače, kje je punčka doma, kako živijo tam ljudje. Z malo večjimi pa naj bi se že pogovarjali o potovanju Livingstona preko Afrike, o delovanju bolj poznanih misijonarjev na tem ali onem kontinentu, a tako, da otroci pri tem res sodelujejo. Otrok s svojo bujno domišljijo in željan vedno novih doživetij in odkritij, bo gotovo z veseljem sledil takim razgovorom.

Pri malo starejših začenjajo že z malo bolj resnim delom. Niso več samo poslušalci ali le priložnostni sodelavci. Po navodilih in s pomočjo svojih voditeljev sami izdelajo zemljevide misijonskih pokrajin, jih ilustrirajo s krajevnimi posebnostmi, dodajajo fotografije misijonarjev, ki tam delujejo, označijo njihove postojanke, njihova pota in njihove najnujnejše zahteve.

Najvišjo stopnjo dosegajo "akademiki-misijonarji" s svojo akademsko organizacijo. Njih namen je temeljit študij misijonskih problemov in širjenje misijonske miselnosti zlasti po univerzah in med izobraženci. Posebno važni so njihovi vsakoletni jesenski tečaji, ko se pripravljajo na propagandno akcijo v zimskem času. Ne vem, če se moremo katoličani v tem pogledu kosati z njimi. Pred nekaj leti se je v nekem ameriškem mestu pripravilo za misijonsko propagando kar 108 akademikov, ki so se potem razkropili po bližnji in daljnji okolici ter vodili predavanja in konference misijonskega značaja. Seveda se vse to delo vrši pod skrbno pripravljenim vodstvom ljudi, ki so si na misijonskih fakultetah pridobili doktorat iz misijonstva.

Pri vsem tem ne smemo pustiti ob strani preprostih ljudi. Zanje je bilo ustanovljeno "Laično misijonsko gibanje", kamor spadajo lahko vsi moški in ženske, ki kažejo smisel in zanimanje za to idejo. Njihova glavna naloga je zbirati in upravljati denarna sredstva.

V dobi silnega tiska, radija in televizije ne morejo mimo teh danes tako običajnih propagandnih sredstev. Koliko krat človek sliši ali bere stavek: "Najboljši način, kako moreš dobro uporabiti svoje življenje je ta, da ga posvetiš misijonom..." Nikar ne mislimo, da samo misijonske revije skrbijo za primerno čtivo. Danes izdajajo obsežne knjige, v katerih podajajo zgodovino misijonov v posameznih deželah, pa tudi enciklopedije o misijonstvu. A vse to ne od 16. stoletja dalje, marveč prav iz apostolskih časov. Misijone prvih 15 stoletij nazivajo kar na sploh "krščanske". Od 16. stoletja dalje govore tudi o katoliških, svoje pa še nadalje nazivajo "krščanske", in tako delajo vtis, kakor da so oni pravi nasledniki prejšnjih stoletij, katoličani pa bi se odcepili od njihovih.

Denarni problem

Za vsako večje podjetje so potrebna tudi znatna denarna sredstva. Tudi pri misijonskem podjetju igrajo zelo važno vlogo. Iz poročil katoliških misijonov povzemamo, da so njihovi protestantski tekmeči glede tega navadno znatno boljje oskrbljeni, ne povedo nam pa, kako je z zadevnim nabiranjem. Zato je nujno, da malo pogledamo, kako pridejo protestantje do teh velikih denarnih virov za misijone.

Res je, da so protestantje številčno šibkejši kakor pa katoličani. Glede bogastva je pa ravno nasprotno, saj je ugotovljeno, da imajo prav dežele s pretežno protestantskim prebivalstvom najvišji življenjski raven: USA, Švedska, Švica, Anglija. Denar teh držav tudi nekaj velja v inozemstvu,

medtem ko imajo številne katoliške države prav nizko valuto. Tako prebivalci protestantskih držav ob veliko večjem zaslužku lahko tudi več žrtvujejo. Nekatere sekte so glede denarnih dajatev silno zahtevne. Tako n. pr. adventisti sedmega dne zahtevajo od vseh svojih pripadnikov pravo desetino in le v primerih nezmožnosti kaj popustijo. Če vernik te sekte zasluži mesečno 400 dol., mora dati mesečno za verski sklad svoje sekte nič manj kot 40 dol. Če jih je le en milijon, si lahko predstavljamo, kakšne vsote se s tem naberejo.

Poleg takih splošnih dajatev obstajajo še druge nabirke v misijonski fond. Pri tem ne gre le za denar, marveč za pridobivanje zapuščin, darov, zemljišč, delnic, ki jih dobrotniki dajejo v te namene. Nekaterim večjim dobrotnikom priznajo naslov ustanovitelja, drugim podporna ali častnega člana. Posebno veliko pa naberejo na svoje misijonske dneve (Drives), ki jih znajo res mojstrsko pripraviti in z najboljšim finančnim uspehom.

V misijonskih listih pogosto priporočajo čitateljem, naj veliko molijo in prosijo Gospoda, naj nagne srce kakega premožnejšega človeka, da bo podaril avto, čoln ali kak drug potreben predmet za ta ali oni misijon. Če je ta poziv v teku prvega meseca že rodil zaželeni uspeh, to v istem listu objavijo; če pa ne, prosijo, naj ljudje še nadalje molijo, dokler ne bo uslišana njihova prošnja.

Značilni so njihovi "Memorial Fund" (spominski fondi), ko ob priliki smrti kakega slavnega in zaslužnega misijonarja ali pa ob jubilejih raznih ustanov pozivajo vernike, naj darujejo za ta fond. Nekatere sekte zelo priporočajo, naj se verniki gotove dneve zdrže opojnih pijač, kinopredstav in zadevne prihranke darujejo za misijonski sklad.

Ni brez pomena, da je ves ta nabrani denar in misijonska imovina sploh izročena v upravo vestnih in sposobnih ljudi. Iz njihovih letnih poročil lahko razvidimo, da so njihovi računi ne le do skrajnosti jasni, marveč tudi dokaz velike podjetnosti.

Protestantje dajejo svojim misijonarjem mesečno plačo, po gotovih letih misijonskega dela pa tudi pokojnino. Višina plače zavisi od raznih činiteljev. Samski misijonar dobi manj kakor poročeni z več otroki; tudi ni vseeno, kje deluje, ker je vzdrževanje v eni deželi dražje kot v drugi. Tako so n. pr. ameriški metodisti na posebnem kongresu l. 1940 določili plače svojim misijonarjem: najvišjo so določili za misijonarje na Filipinih in sicer za samske \$ 1000, za poročene pa \$ 1.750 s pripombo, da se ta osnovna plača vsakih 6 let misijonskega dela zviša, zraven pa imajo pravico do \$ 125, 200 ali celo 275 za vsakega otroka v odgovarjajoči starosti. Najnižjo plačo imajo v Indiji — \$ 800 samski, 1.600 poročeni — in z enakimi dokladami za otroke kakor oni na Filipinih. Če pa žele poslati svoje otroke v šole v USA, se omenjena vsota dvigne na \$ 400. Te številke so iz leta 1940. Danes so gotovo malo višje, ker je vrednost dolarja v zadnjih letih tudi padla. Gotovo je zanje to ugodno, ker jim ni treba živeti v negotovosti. Mesečni ček jih reši vseh ekonomskih težav. Omenjene vsote so misijonarjeva osebna plača, za njegovo lastno vzdrževanje, medtem ko dobiva za svoje ustanove posebne dohodke. Če te plače spremenimo v valuto dežele, kjer delujejo, lahko ugotovimo, da si brez skrbi morejo privoščiti stanu primerno in celo malo razkošno življenje. Spet je pa res, da si s tem ne morejo nič ali skoro nič prihraniti za svojo bodočnost. Napačno bi bilo, če bi jih uvrščali med koristolovce. So idealisti, ki pozabljajo nase, ko se

odpovedujejo večjim zaslužkom v domovini in s tem tudi lažnjavemu življenju, kakor pa jim ga more nuditi misijonski svet.

Ideal vsake sekte je, da v pogansem svetu ustanovi novo cerkveno enoto in ji čim hitreje pomaga do popolne samostojnosti. Sekta ali pa misijonska družba, ki tak misijon prevzame, v začetku nosi prav vse stroške: misijonarjeva plača, gradnja poslopij in vzdrževanje osebja. Sčasoma se že navajajo domačini, da pri tem vzdrževanju sodelujejo, vsaj delno pri vzdrževanju osebja, misijonar pa še vedno dobiva vse iz domovine. Nazadnje izroče vse domačinom, misijonar pa odide kam drugam.

(Sledi.)

naši misijonarji pišejo...

Iz Čiengmaja v Siamu piše m. KSA-
VERIJA PIRC O. S. Urs., maja 1960:

„Iskrena Vam hvala za redno pošiljanje Kat. Misijonov in Duh. življenja. Ti listi vedno prinesejo žarek veselja in novega poguma. Baragovo misijonišče je torej že živa stvarnost in bo še poznim rodovom spomenik misijonske vneme ubogega, razbitega slovenskega naroda, ki ob vsem lastnem trpljenju še vedno misli na tiste, ki Boga še ne poznajo.

V Čiengmaju se misijonsko delo lepo razvija. Pravkar je Propaganda odcepila od bangkoškega vikariata severni del in ustvarila nov vikariat s središčem v Čiengmaj. Že deset let delujejo tu beharramski misijonarji, ki so bili izgnani iz sosednje Kitajske. (Tali, Yunan) Njihov škof mons. Lucian Lacoste je postal zdaj prvi škof čiengmajski. Te dni pričakujemo bulo iz Rima in potem bo slovesno ustoličenje. Ti misijonarji delujejo z veliko vnemo in s prav tolikšnim uspehom po težko dostopnih hribovih in gozdovih okrog Čiengmaja. Tu živijo na deset tisoč različnih primitivnih rodov: Kariani, Onas, Lahous, Meos, Katčini in drugi. Najbližji so nam Kariani. Teh je že 1200 krščenih, 500 pa je med njimi katehumenov. Lani smo imeli 6 karianskih deklic v našem zavodu, letos imamo pa le tri, ker se je mons. La-

costeju posrečilo dobiti misijonske sestre za Kariane. Prve tri so že tam. So iz kongregacije salezijank Brezm. Spočetja B.D.M., po rodu Francozinje. Me jim seveda sestrsko v mnogočem pomagamo.

V Čiengmaju samem pa tudi delamo na vse kriplje za kraljestvo božje. Smo šele v času setve... Vera, da ne sejememo v prazno in da bo vsako zrno ob svojem času vzkliklo, nam daje vedno nov pogum za delo in žrtve. Vsaka učenka ki zapusti našo šolo, vzame s seboj v življenje zadostno znanje o našem Gospodu in božjih resnicah, da potem lahko hodi po poti, ki vodi k Luči.

Prav te dni se ustanavlja v Čiengmaju zavod za slepe. Ustanoviteljica je slepa gospodična Genovefa Caufield, Američanka, apostolskega duha, ki je tudi ustanovila zavod za slepe v Bangkoku. (Glej sliko str. 459.) Pred dvajset leti je pričela z ustanovo v Bangkoku in tedaj je imela glavno oporo pri nas v Mater Dei. Danes je njen zavod podržavljen, a sestre Marije Pomočnice (salezijanke) ga oskrbujejo in čuvajo nad katoliškimi gojenci in gojenkami, ki jih je vedno več. Enak blagoslov prinaša sedaj gđc. Caufield v Čiengmaj. In spet je prav nam dana ta sreča, da ji tudi tu lahko pomagamo. Stanuje pri nas v Regina Coeli, dokler ne bo hiša za slepe urejena. Pravkar je izšla v ZD njena

“Nekaj sto visokošolcev in visokošolk Chulalongkorn-univerze iz Bangkoka je prišlo na študijski izlet v Čiengmaj, za teden dni. Skupina bivših učenk iz Mater Dei me je prišla seveda obiskat v Regina Coeli (to je naša šola v Čiengmaju). Ona tik za menoj je katoličanka, druge so budistke, a vse enako ljubijo svojo prejšnjo šolo in njene učiteljice.” Tako je razložila gornjo sliko misijonarka m. Ksaverija Pirc O.S.Urs., ki jo vidimo sredi med študentkami.

autobiografija, silno zanimiva in poučna knjiga *The Kingdom Within* (by Genevieve Caufield, published by Harper, 49 East 33 Street, New York City).

Nepričakovana smrt ljubljanskega g. škofa prevzva dr. Gregorija Rožmana nas je vse Slovenke globoko potrla. Naš narod ima zdaj mogočnega priprošnjika pri Bogu. Zelo sem hvaležna Kat. misijonom in Duh. življenju, da sta nam oba

lista podala tako izčrpna poročila o življenju in delu tega velikega moža.

17. maja bomo pričele novo šolsko leto, z novo vnemo in gorečnostjo. Naj dobri Bog blagoslovi naš trud in pride ne, kar nam manjka.

Priporočam se v sveto molitev in iskreno pozdravljam.”

SLOVENSKA MISIJONARKA NA FORMOZI

Avgusta 1960.

Čudno se Vam bo zdelo, da se po tako dolgem času spet oglašam. Pa so mi naše sestre iz Pariza poslale Vaš naslov in hitro se poslužim te priložnosti ter Vam pišem.

Gotovo Vas zanima, kaj je bilo z menoj vsa ta leta, ko se nisem oglasila, in kako živim sedaj. Leta 1953 so me rdeči izgnali iz Šanghaja. Trudna in bolehnna sem v Makao leto dni čakala, da se mi zdravje spet vrne. Ker pa se le ni obrnilo na bolje, so me predstojniki poslali nazaj v Evropo. Ta vrnitev je bila tudi glavni razlog, da se nisem tako dolgo oglasila, ker pač nisem bila več misijonarka v pravem smislu. Zato se mi ni zdelo vredno pisati. Novembra 1954 sem prišla v Rim in tam ostala pol leta. Maja 1955 so me v mojo brezmejno srečo poslali k Materi božji v Lurd in tri mesece sem preživela v molitvi vsak dan ob votlini njenega prikazovanja. Ko sem v Lurdu pomagala na misijonski razstavi, sem srečala g. Jereba, našega bivšega kitajskega misijonarja. Tudi na msgr. Zupančiča sem naletela, ker je skupino Slovencev iz Francije prišel na romanje. Septembra 1955 sem prišla v Pariz. Da bi koristno izrabila ta čas okrevanja, sem tam skončala študij za bolničarko. S precej okrepljenim zdravjem in z bolničarsko diplomo v žepu so me predstojniki spoznali spet zmožno za delo v misijonih. Naj omenim še veliko milost, ki mi jo je Bog tik pred ponovnim odhodom v misijone izkazal: po 23 letih ločitve sem spet lahko videla oba draga brata duhovnika. Starejši je pri-

šel iz domovine in smo prebili skupaj samo 24 ur. Mlajši, Kalist, iz Lemonta v ZD pa je bil v Parizu cel mesec. Za Lurdom je bila to zame največja sreča.

2. januarja 1959 sem zapustila Pariz in sem smela še zadnjič v Lurd. 6. januarja sem že bila na parniku, ki me je vozil nazaj v misijone. Tokrat zame misijoni niso več imeli istega razpoloženja kot prvič: kot mlada misijonarka sem pred leti odhajala polna navdušenja in poguma, brez strahu, brez razočaranj. Po 17 letih trdega misijonskega življenja in komunističnega preganjanja, v zrelih letih in bolehnata vsa, mi je dala pogum samo zavest, da odhajam, ker je taka božja volja. Februarja sem prišla v Macao, ki je bolj portugalska kolonija kot pa kitajska zemlja. Tu sem delala v bolnišnici med kitajskimi bolniki. Avgusta istega leta pa so se uresničile moje sanje - poslali so me na Formozo, na pravo misijonsko področje.

Po "Kat. misijonih" sem vedela, da je na Formozi dr. Janež. Zato sem ga takoj po prihodu začela iskati. Vsi so mi pripovedovali o nekem zdravniku, ki ima tu zelo velik sloves, pa da hodijo k njemu ljudje ne le s Formoze, marveč celo iz Indonezije in od drugod, kadar je treba napraviti kakšno posebno težko operacijo. Naši očetje misijonarji ga dobro poznajo in zelo čislajo. Tudi takajšnji Američani ga visoko cenijo. Deluje v misijonski bolnišnici italijanskih kamilijancev; pravijo, da je Italijan in da mu je ime John... Takoj sem si mislila, da pač ne more biti drugi ko dr. Janež.

Tu na Formozi sem spet misijonarka v pravem pomenu besede. Delujem v Hsinchu, kjer je jezuitsko misijonsko okrožje. Bolnišnice tu nimamo. Misijonarji imajo na svojih misijonskih postajah dispanzerje. Bolniki prihajajo tja v velikem številu in je tako dispanzer pogosto prvi stik ljudi s Cerkvijo...

Obisk redovnice-bolničarke v bolnikovi hiši in družini pa nudi možnost, da pridejo misijonarji tudi na prave poganške domove. Poleg dispanzerja doma, i-

Gdč. Genovefa Caufield, slepa od prvih dni življenja, ustanoviteljica šole za slepe v Bangkoku in Čiengmaju.

mamo izven naše misijonske postaje še pet drugih dispanzerjev. Eden je visoko gori v hribih, kamor še nikoli ni prišel noben zdravnik in smo tako me sestre edine, ki ljudi zdravimo. Vsi prebivalci so še pogani, razen tistih seveda, ki jih tik pred smrtjo krstimo. Drugi spet, ki živijo bliže mestu, imajo pa že svojega zdravnika. Pa vseeno rajši prihajajo k nam. Tu obiskujemo tudi naselja, v katerih živijo družine kitajskih vojakov s celine. Te žene in otroci so skoraj vsi že krščeni. Tretji dispanzer je ob majhni, iz blata zgrajeni kapelici sredi ubožnega vojaškega naselja. V nizki sobici zdravimo in tolažimo matere, ki prihajajo k nam s tropami otrok: malo in slabo hranjeni so, žrtve vseh mogočih

bolezni. Takšna revščina je tu, da človeka srce boli... Četrti dispanzer je na misijonski postaji v vasi blizu morja. Peti pa med gorami, osamljen in je vez misijonarju z vsemi poganskimi dušami. S sestro, ki me spremlja, grem vsak dan v drug dispanzer in sem srečna, da lahko pomagam bolnikom in patru misijonarju v iskanju duš. A na žalost so vsi ti naši dispanzerji ubožni in zelo slabo opremljeni, bolniki pa hodijo k nam z največjim zaupanjem v prepričanju, da jim bomo dali najboljša zdravila. Prav to vprašanje zdravil je neznansko težko. Zdravila, ki jih tu delajo, skoraj niso za rabo; kar pa jih iz inozemstva pride, so predraga. Prosila sem za pomoč naše sestre v Pariz. Nekaj so mi poslale, a to je še daleč premalo za vse tisto, kar potrebujem. Skoraj si Vas ne upam nadlegovati, saj vem, da morate pomagati tolikim slovenskim misijonarjem. A če bi le kako zmogli kakšno pomoč, bi bila neizmerno hvaležna. Zdravila ali pa denar, oboje bi prav prišlo. Vem, da nimam pravice trkati na Vaša vrata. A dobro poznam srca slovenskih dobrotnikov, ki so vedno pripravljena, da nam misijonarjem lajšajo težave.

M. Marija Kalista Langerholz
franciškanka misijonarka Marijina

Že znano in tako preizkušeno slovensko misijonarko toplo priporočamo slovenskim misijonskim dobrotnikom!

Iz Roodeporta v Južni Afriki nam poroča uršulinka s. BRIGITA BREGAR O.S.Urs. meseca avgusta sledeče:

“Pravkar mi je naša m. Ksaverija Lesjak poslala ponovno denarno pomoč slovenskih dobrotnikov našemu misijonu. Sprejmite mojo najlepšo zahvalo z zagotovilom, da molim za Vas in za vse drage dobrotnike širom sveta. Bog Vam povrni!

Kar nepričakovano nam je vstalo upanje, da se nam morda le posreči dobiti misijonsko šolo v novi zamorski naselbini. Vsa naša dosedanja prizadevanja v tej smeri so rodila uspeh. Celo žu-

panstvo je naši prošnji ugodilo in nam prodalo precejšen kos zemlje, dovolj obsežen za zidavo cerkve in šole. Zdaj je vse v rokah ministrstva za domačo vzgojo. Če še tu uspemo, bomo lahko nadaljevali z misijonskim delom kot doslej, s to razliko, da ne bomo prejemale od vlade za naše šole nobene podpore. Kakor hitro pride dovoljenje, bomo začeli z zidanjem cerkve in šole zaupajoči božji Previdnosti, ki tako budno čuje nad nami.

Zdaj ima naša šola kamaj polovico učencev kot jih je prej imela, kajti uradno smo bili primorani odsloviti vse nekatoliške, ki so morali v državne šole, ki so jih brž postavili v novi zamorski vasi, kakih 5 km daleč proč.

Goreča molitev pri Bogu vse premore, zato Vas prosim, molite z nami, da nam vrnejo možnost delovanja v misijonskih šolah!”

JORDANIJA

Iz Jeruzalema piše č.g. Wolbangu CM. m. ANGELINA marsikaj zanimivega iz svojega delokroga med žensko mladino v Sveti deželi...

“Naša šola je vsa napolnjena: okoli 450 učenk, od otroškega vrtca do univerzne pripravnice. Od teh 450 gojenk jih imamo 62 brezplačno, 195 jih ima znižano šolnino in le ostale plačajo polno. Inamo pa 17 učiteljev in učiteljic, ki so polno nameščeni, pa 5, ki jih zaposlimo delno. Lahko si mislite, da skrbi za vzdrževanje takega zavoda ne manjka. In je važno, da smo tu, kajti protestantje v šolstvu ogromno nudijo. Dobe mnogo podpor iz ZDA in tudi številne profesorje. Imajo dve šoli: eno za fante, drugo za dekleta. Poleg tega je še ena zasebna šola, ki ima edina skupno vzgojo fantov in deklet, a je popolnoma brezverska. Državne višje šole pa rastejo ko gobe po dežju! V naši bližini je na primer državna šola, ki ima nad 1000 otrok, vse seveda brezplačno. Jasno, da je to velika vaba za naše katoličane, zlasti ker mnogim ni dosti na tem, ali dobe njihove

Gojenke misijske gimnazije v Jeruzalemu, kjer deluje s. Angelina, nastopajo z domačimi plesi.

vi otroci versko vzgojo in pouk ali ne. Tako lahko razumete, da se moramo potruditi za čim višji raven naših šol, da čim več nudimo.

Državne oblasti so nam sicer naklonjene, a se že čuti, kako iščejo, da bi nam svobodo pouka čim bolj omejili. Nadzorniki prihajajo silno pogosto, in

seveda skrbno čujejo, da učimo natančno po državnem učnem načrtu. Vedno bolj in bolj prigovarjajo, naj bi tudi na naših šolah poučevali islam. V sosednjih deželah so že uspeli. Povsod se vidi, da državni duh porašča, in ker je država muslimanska, hočejo, da tudi islam povsod prodre."

Misijonsko zaledje

DELO MIS. KROŽKA SLOV. GIMNAZIJE V CELOVCU, 1959/60.

Te dni smo pregledali delo Misijonskega krožka v letošnjem šolskem letu. Dovolite, da Vam napišemo kratko poročilo.

Letos je naš Mis. krožek štel 35 članov, ki so se sestankov redno udeleževa-

li. Sestanki so bili vsakih štirinajst dni, vmes pa redno odborova seja. Pri sejah smo pripravljali snov za bodoče sestanke. Pri sestankih samih pa smo obravnavali Baragovo življenje. Ker pa nismo končali s to snovjo, bomo še jeseni nadaljevali in tako do dobra spoznali delo našega največjega misijonarja. Kot druga točka sestanka pa je bil vedno

kak dogodek iz sodobnih misijonov. Snov smo zajemali iz KM ali pa iz drugih virov.

Na misijonsko nedeljo smo prodajali posamezne izvode KM, znake in pridobivali člane za DŠV. Denarja smo nabrali 136,66 šilingov, za DŠV pa smo pridobili poleg naših članov še 2 desetniji zunanjih.

Med glavnimi prireditvami našega krožka je bila uprizoritev misijonske igre "Kdo bo plačal", ki smo jo uprizorili 3. aprila letos. V režiji dr. Francea Cigana je igra zelo uspela. Na misijonsko nedeljo letos mislimo pripraviti veliko javno mis. akademijo, katere krona naj bo ponovitev omenjene igre. Pošiljamo tudi slike igralcev.

Fantje našega zavoda odhajajo vsak

mesec enkrat domov. Misijonski odbor je to priložnost izkoristil, da smo uvedli "misijonski groš". Ko so se namreč fantje vrnili, smo pri njih pobirali "groše", ki so jim ostali po žepih. Res se ni nabralo mnogo, nekaj pa le, približno kakih 100 šilingov.

Ves nabrani denar smo zamenjali in ga poslali misijonarju g. Andreju Majcnu za njegove gojence, v skromni vsoti 10 dolarjev.

Tako je potekalo delo našega misijonskega krožka v preteklem šolskem letu. Upamo, da bomo v prihodnjem lahko še več storili za uresničenje gesla :

Svet Kristusu!

Vdano pozdravlja Vas in Vaše sotrudnike v imenu odbornikov

Mirko Isopp

Igralci in sodelavci igre "Kdo bo plačal", ki jo je uprizoril misijonski krožek celovške slovenske gimnazije. Na sliki je viden tudi režiser, č.g. dr. Cigan S.D.B., vodja tega krožka.

Vrsta navodil in pojasnil

V naslednjem začenjamo objavljati važna navodila in zanimiva pojasnila vsem, ki že zdaj zbirajo znamke za misijone ali pa bi se tega posebnega dela v pomoč misijonom v bodoče oprijeli. Vsa navodila nam je poslal v objavo naš glavni misijonski sodelavec in zadnje čase tudi *glavni misijonski znamkar*, č.g. *Karel Wolbang C.M.*, ki si je ne le z izkušnjo, ampak tudi s študijem knjig in revij, ki pišejo o filateliji, nabral silno lepe izkušnje in poznanja na tem področju. Ne bomo objavili vseh navodil in pojasnil v eni sami številki, ker bi bilo preveč naenkrat, ampak v vsaki številki dve, tri točke izmed dvajsetih in več. Prosimo pa vse naše "misijonske znamkarje", da ta navodila pridno prebirajo in se potem pri zbiranju, čiščenju, urejanju in odpošiljanju znamk tudi po njih kar najskrbneje ravnaajo. Tako bo njihovo plemenito prizadevanje imelo veliko več sadov v prid misijonom.

1. ZBIRAJMO ZNAMKE IZ LJUBEZNI DO BOGA IN MISIJONOV!

Vse tovrstno naše delo naj bo v smislu povabila sv. apostola Pavla: "Ali jeste ali pijete ali kaj drugega delate, vse delajte *v slavo božjo!*" Obudimo dejanje ljubezni do Boga in željo sodelovati pri misijonskem delu, kadar odtrgamo s pisemskega ovoja znamko ali koga drugega zanjo poprosimo.

2. ZNAMKE MORAJO OSTATI NEPOŠKODOVANE! Zato odtrgajmo znamko z ovoja s papirjem vred in sicer vsaj kak centimeter širše kot je obod znamke. Nikdar ne poskušaj znamke "odluščiti", ker se bo skoraj vedno na drugi strani poškodovala. Posebno pazi, da se zobci okrog znamke ne poškodujejo! Znamke, ki so od žiga *grdo zamazane* (brez žiga seveda nobena rabljena znamka ni...), ali ki so kakorkoli *raztrgane*, četudi morda le na enem robu ali vogalu ali pa samo brez kakega zobca, ali znamke, ki so zelo *pomečkane* ali *ostro prepognjene*, da jih ne moreš več uravnati, ne da bi se poznali potem sledovi pregibov; *prelukušnjane* znamke in podobne: nimajo filatelistične vrednosti. Skratka: Rabljene znamke morajo biti tako dobro ohranjene, da izgledajo kot nove (seveda brez lepila zadaj in z žigom na naslovni strani).

3. POSTOPEK ZA ČIŠČENJE RABLJENIH ZNAMK je navadno takle: S pisemskega ovoja s *papirjem vred odtrgane* znamke, vrzi za 10 do 15 minut v *mlačno vodo*. Voda ne sme biti prevroča, ker bi v tem primeru nekatere znamke izgubile barvo, kar je usodno za tisto znamko samo, pa tudi za vse druge, ki se istočasno z njo v isti vodi odmakajo, ker se voda pobarva in se znamke nazvamejo tiste barve. Tudi mrzla voda ne služi. Torej: mlačna voda! Znamke je treba v vodi nekoliko premikati, da se lepilo ali kaka druga navlaka mimogrede odstrani. Čez kakih 15 minut odmakanja je treba začeti s pobiranjem znamk iz vode. Najbolje in najbolj varno je, da *vzameš iz vode vsako znamko posebej*. Mokre znamke polagaj na čist, bel, če le mogoče hrapav papir in sicer tako, da hrbtna stran, kjer je bilo prej lepilo, gleda proti tebi; polagaj jih skrbno drugo poleg druge in od časa do časa papir nekoliko nagni, da se voda, ki se je pri polaganju nabrala, odteče. Ko je list poln, ga položi na *suho mesto z navadno temperaturo*. Ni dobro sušiti na soncu, ker se znamke preveč ukrive; prav tako tudi nikar ne suši na peči. Posušene znamke je treba spraviti v škatljo ali pisemski ovoj tako, da se ne zmečkajo. Pri pobiranju posušenih znamk s papirja posebno pazimo, da ne ločimo znamk od papirja s silo, ker jih utegnemo poškodovati in so potem neuporabne. Morda bo treba tako na papir prilepljeno znamko še ponovno v vodi odmočiti, ali pa bo, še bolj posušena, čez

čas sama odstopila. Če je znamka na razglednici ali na kakem drugem spominku, ki ga ne želiš uničiti s trganjem, postopaj takole: Za kak četrt ure položi mokro krpo ali kaj sličnega na znamko, da se lepo odmoči od razglednice, potem jo pa še v vodo vrzi, da se lepo očisti. Razglednica pa seveda pri tem postopku ostane cela. G. Wolbang poroča, da je po televiziji videl predvajati tudi tale postopek: Na razglednico, kjer je na nasprotni strani znamka, kani nekaj kapljic gorilnega alkohola, ki papir premoči, seže do zadnje strani prilepljene znamke in jo odmoči od papirja, da jo potem zlahka odlučiš in vržeš v vodo v nadaljnje čiščenje.

(Sledi.)

MISIJONSKI ZNAMKARJI!

Svoje pošiljke znamk naslavlajte odslej izključno na preč. g. Wolbanga C.M., našega glavnega misijonskega znamkarja. Nanj se tudi obračajte za pojasnila in navodila glede pošiljanja.

Rev. CHARLES A. WOLBANG C.M.

St. Joseph's College
P. O. Box 351
Princeton, New Jersey
U. S. A.

DAROVI ZA MISIJONE

SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

V lirah: Marijina družba v Rojanu, Trst: 20.000; Goriška Marijina družba, ob predavanju, 25.000; družbenica Ana Božič, Trst, 3.000; po č.g. dr. Prešernu, Trst, 21.600.

V avstrijskih šilingih: Za duhovniški naraščaj v misijonih, neimenovana iz št. Janža, 250. Glej tudi spodnji seznam darovalcev raznih darov za misijone v zadnjih letih na Koroškem!

V francoskih novih frankih: Neimenovana iz Merlebacha, 40; Alojzij Košir, Morestal, 10; Ivanka Mlakar, Merlebach, 20.

V angleških funtih: Gabrijele Rehberger za misijonski krožek; izkupiček tombole 1959: 11.0.0; izkupiček srečolova 1960: 5.13.0.

KRSTI

Cigoj Marija, Trst, na ime Amalija, 1000 Lir; Božič Ana, Trst, na ime Lazar in Frančiška, 1.000 Lir.

ZA MISIJONE

V dolarjih: Kanada: Lado Kukovica, Les Cedres, 20; Minka Gruntar, Toron-

to, 2; Frank Kramar, na dan prvega svetega obhajila, Toronto, 6.65; I. razred slovenske šole Marije Pomagaj, Toronto, 6; Misijonski krožek "Baraga", Toronto, 15.35; Marija Stukel, Ottawa, 0.50.

V pezih: Pahor Jože, Justina, Boulogne, 35.

V lirah: Felicita Vodopivec, Trst, 5.000; Marijina družba na Via Risorta, Trst, ob misijonskem predavanju, 20 tisoč; Marijina družba v Rojanu, Trst, ob misijonskem predavanju, 12.000; Ida Perhavec, Trst, 13.000; N. N., Trst, 10.000.

ZA D. Š. V. v pezih

Čop Avgust, Vika, Gustl, Ivanka, 48; Ivanka in Helena Kušar, 24; Marija Ci-perle, 24. Vsi iz Argentine.

TISKOVNI SKLAD "Kat. misijonov"

Dr. Ivan šinkovič, Kanada, 1 dolar; Angela Čebašek, U.S.A., 4 dolarje; Cesar Jože, Argentina, 10 pezov; Koprivnikar Lojze, Argentina, 10 pezov; Peter Selak, Anglija, pol funta; Lojze Zorenc, 1 dolar; Angela Gospodarič, 9 dolarjev; Ana Zadnik, 2 dolarja; vsi ti iz U.S.A.

ZA J. A. B. Z.

N. N., Trst, za Baragovo beatifikacijo, 1.000 Lir.

Za o. Taffarella S.J. v Indiji

so nabrali v Clevelandu in sami odposlali sledeči rojaki tele vsote: Peter Osenar, 4,50 dolarjev; Milena Osenar, 5; mrs. Zupan, 20; mrs. Zadnik, 3; neimenovana, 20 dolarjev.

“BARAGI V ZAHVALO”

Neimenovana iz Clevelanda, U.S.A., se zahvaljuje škofu Frideriku Baragi za ponovna uslišanja v važnih zadevah.

KOROŠKA

Darovi za misijone od 1. 8. 1958 do 31. 8. 1960 (v avstrijskih šilingih).

P. N. in V. I. iz Loč, 100; neimenovana iz št. Ruperta, 50; III. red Dobrlavas, 500; fara Dobrlavas, 100; neimenovana iz št. Janža, 50; Klemenjak Mili iz Celovca, 50; neimenovana iz Apač, 100; neimenovana, 50; Škrutl N., Zitaravas, 140; fara Galicija, 50; neimenovana iz Hodiš, 50; neimenovana iz Logevasi, 100; neimenovana iz Loč, 100; T. Sabunka, Loče, 70; fara št. Ilj, 85; neimenovana iz Loč, 100; neimenovana iz Radiš, 20; neimenovana iz Dobrlevasi, 5.000; fara Slov. Plajberk-Brode, 47,84 Karla P. Tinje 15; fara št. Jakob 1000; namesto venca na grob umrle matere, 500; fara Galicija, 40; neimenovana iz Hodiš, 20; neimenovana iz Vogrč, 50; fara Galicija, 53; neimenovana iz pliberškega III. reda, 100; Krnarjevi, 250; neimenovana iz Hodiš, 20; fara št. Jakob, 215; neimenovana iz Štebna, 100; fara Šteben, 100; Kat. prosv. društvo Globasnica, 100; neimenovana iz Pliberka, 20; fara št. Vid, 65; fara št. Ilj, 209,70; M. F. in T. R. iz št. Jakoba, 150; fara Podgorje, 136; neimenovana iz Brnce, 20; A. K. iz škocjanske fare, 20; neimenovana iz Encelne vasi, 200; fara Šteben, 100; P. M. iz Šmihela, 100; namesto venca, neimenovana iz Podgorij, 60; neimenovana iz Gozdanj, 50; R. S. iz Štefana, 50; neimenovana iz št. Jakoba, 100; fara Dobrlavas, 60; dve neimenovani osebi iz Globasnice, 1.000; neimenovana iz Radiš, 50; fara Šteben - Ma-

lošče, 100; Tončka iz Vogrč, 10; neimenovana iz Vogrč, 50; neimenovana iz št. Janža, 50; neimenovana iz št. Janža, 5; neimenovana iz Loč, 100; razni darovalci, 495,20; neimenovana iz Galicije, 100; Rožnenske sestre iz šmarjete, 500; neimenovana iz Reke, 50; neimenovana iz Gorinčič, 50; fara št. Jakob, 50; fara št. Vid, 35; učenci iz Škocjanske šole, 120; neimenovana iz Hodiš, 100; neimenovana iz Hodiš, 10; rožnenske sestre iz Škocjana, 50; neimenovana iz Celovca, 20; neimenovani iz št. Lenarta, 270; fara Galicija, 45; M. H. iz Radiš, 50; neimenovani iz št. Jakoba, 500; neimenovani iz št. Ruperta, 100; Ferdič Marija, za Baragovo misijonišče, 80; N.N. iz Gorje, 20; neimenovani iz št. Pavla, 100; neimenovana iz Gorje, 100; fara Bistrica, 70; neimenovani iz Proboja, 100; neimenovana iz Podgorje, 5; Ursula Wolbang, 30; neimenovana iz št. Vida, 100; neimenovana iz Apač, 100; M. S., Dobrlavas, 100; neimenovana, 50; neimenovana iz Borovelj, 50; M. W., Malošče, 100; Th. Sch., iz Malošč, 100; neimenovana iz štebna, 100; neimenovana iz Bistrice pri Pliberku, 50; K. S., iz Gorenč, 50; neimenovana iz Kaple, 120; neimenovan, 100.

Skupna vsota gornjih darov je bila objavljena že v prejšnjih letnikih.

Še ne objavljeno: fara Suha, 60; neimenovana iz Stare vasi, 20; dve neimenovane iz Loč, 100; neimenovana iz št. Vida, 500; Schellander Katarina, 50; neimenovana iz Gozdanj, 55; neimenovana iz Brnce, 100; T. S. iz Loč, 100; M. K. iz Zahomca, 100; fara št. Vid, 50; neimenovana iz Apač, 60; fara Galicija, 15; neimenovana iz št. Janža, 250; fara Šteben, 100; fara Radiše, 20; M. K. iz Pliberka, 100; dijaki 1.b razreda slovenske gimnazije v Celovcu, 100; neimenovana iz št. Vida, 250; otroci iz škocjanske šole, 150; neimenovani, 200; neimenovana iz Apač, 50; neimenovana iz Hodiš, 20; neimenovana iz Radiš, 20; neimenovana iz Malošč, v zahvalo, 100; fara Bistrica, 100; neimenovana iz Pliberka, 80; neimenovana iz Zilje, 50; neimenovana iz Galicije, 20; prošt Benetek, Velikovec, 50; neimenovana iz Fare Bistrice, 25; A. M. v zahvalo, 100; neimenovana, 25; neimenovana iz Škocjana, 100; fara Škocjan, 20.

VSEM PLEMENITIM DAROVALCEM MISIJSKI BOG PLAČAJ!

SLIKA na prvi strani ovitka: Dobro se počuti zamorski otročiček pri dobri misijonarki... Slika tu gori: Tri vesele Culupi-Indjančice iz misijona San José v osrčju Južne Amerike, kjer delujejo slovenske mariborske šolske sestre.

IZ VSEBINE: Ob evharističnem kongresu v Münchnu — Pro mundi vita — Japonščina, odsev japonske duše — Slovenski misijonski zdravnici na delu — Mesečni misijonski molitveni nameni za 1961 — Kako žive kristjani v Abesiniji — Cerkve v letu 1960 — Zasajanje Cerkve: Sedanje stanje in pregled vzdrževalnin — Popotni misijonski utrinki — Protestantski misijoni — Naši misijonarji pišejo — Poročilo misijonskega krožka iz Celovca — Znamke za misijone — Darovi za misijone.

CORREO ARGENTINO Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 100 pesov; v USA in Kanadi 3 dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

Letnik 1960 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, ne upoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires
U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton New Jersey. — Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja C.M., 594 Manning Ave. Toronto 4. Ont. za mesto Toronto; za ostalo Kanado: Rev. Andrej Prebil C.M., istotam.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drauf D. P. Camp, Kärnten, — B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.